

จ้าวทัพ

แกร็ก!

ก่อนน้ำแข็งละลายกระทบลงกับแก้วทรงสวย หลอดยาวขยับ
คนไปมาเชื่องช้าขณะที่ผมกำลังจับจ้องไปยังร่างสูงโปร่งที่ยืนอยู่
กลางฟลอร์กับบรรดาผีเสื้อราตรีหลากสี ใบหน้าคมคายดูดีราวกับ
ถูกสลักสร้างขึ้นมาอยู่ในอภรณ์เฉยชา ทว่ากลับดึงดูดให้เหล่า
ผีเสื้อแสนสวยคลอเคลียไม่ห่าง

และเจ้าของใบหน้านั้นก็ไม่เคยคิดจะปฏิเสธ...

ถ้าถามว่าผมสนใจคนคนนั้นหรือ ถึงได้มอง...ก็ใช่ สนใจสิ
สนใจมากด้วย

จะไม่ให้สนใจได้ไง ก็นั่นนะ ‘จ้าวทัพ’

แฟนผมไง...

จ้าวทัพไม่เคยบอกว่าวันนี้จะไปไหน และผมเองก็ไม่เคยบอก
ว่าจะตามมา เราสบตากันแต่จ้าวทัพก็ทำเหมือนไม่รู้จำผม ที่บอก
ว่าเป็นแฟน...ก็ใช่ แต่นั่นขึ้นอยู่กับจ้าวทัพว่าสถานที่ไหน สถานะของ

เราสองคนถึงจะชัดเจน อย่างเช่นในมหา'ลัย เวลาที่เราอยู่ด้วยกัน
จ้าวทัพจะแสดงออกชัดเจนว่าผมเป็นของมัน ใครหน้าไหนก็ห้ามยุ่ง
และผมเองก็ห้ามยุ่งกับคนอื่นเช่นกัน

แต่ในสถานที่แบบนี้...อย่าหวังเลยว่าสถานะแฟนจะยังมีอยู่
มันเป็นแบบนี้มาได้สักช่วงหนึ่งแล้ว ผมเองก็ทำได้แค่ปรับตัว
ให้ชินกับท่าทีของจ้าวทัพที่แปรเปลี่ยนไป

จ้าวทัพไม่แะแสมผม แต่นั่นผมไม่สน ผมแค่มาเที่ยว มาดื่ม พา
ตัวเองมาพักผ่อนก็เท่านั้น ในเมื่อจ้าวทัพจะหิวใคร จะไปเอากับใคร
ที่ไหนก็ไป ขอแค่ไม่หิวกลับมาที่ห้องก็พอ

และต้องไม่ใช่ยัยอกตุมั่น...

เพราะผมโคตรจะเกลียดขี้หน้าหล่อ

จับพลันขาสองข้างที่ไขว่กันอยู่ก็ปล่อยลงแตะพื้น ผมไม่ลืมที่
จะคว้าแก้วบรรจุของเหลวสีอำพันมาด้วยตอนลุกขึ้น ขาสองข้างก้าว
เชื่องช้า แหวกผ่านบรรดานักท่องเที่ยวในคืนนี้ไปหยุดอยู่ตรงหน้า
ร่างสองร่างที่ใกล้จะรวมร่างกันเต็มที

ผมยกแก้วในมือขึ้นจรดที่ริมฝีปาก

ปล่อยให้ของเหลวฟาดเผื่อนไหลผ่านลงคอเชื่องช้า

ก่อนจะเอื้อมมือไปรวบเส้นผมที่สยายเต็มแผ่นหลังเล็ก ๆ นั้น
ออกแรงดึงให้ห่างจากร่างสูงที่ชะงักไปพักหนึ่ง ก่อนที่จ้าวทัพจะเลิก
คิ้วขึ้น กดยืมลิศคล้ายจะไม่พอใจใส่ผม

“กรีดดด ทำบ้าอะไร ปล่อยนะ!”

“อ้าว ขอโทษ ลืมตัว” ผมรีบปล่อยมือออกจากเส้นผมที่จับ
อยู่ทันทีที่ได้ยินเสียงกรีดลั่น สกปรกชะมัด ผมคงต้องแะล้างมือ
ก่อนกลับ “กูไม่ให้มึงเอาคนนี้” หันไปพูดกับจ้าวทัพนิ่ง

ที่จริงจ้าวทัพอายุมากกว่าผมหนึ่งปี แต่ผมไม่เคยเรียกจ้าวทัพ

ว่าพีแบบเต็มปากเต็มคำสักครั้งเดียว ส่วนมากก็อย่างที่เห็นนี่แหละ
...ถ้าเคย มันก็คงนานมากแล้ว

“มึงมีสิทธิ์อะไร” จ้าวทัพสวนกลับมาทันที
ผมชะงักกึก...นั่นสิ ตอนนี้ ที่นี้ ผมจะไปมีสิทธิ์อะไร

“ไม่มี...แต่ถ้ามึงจะเอา” ผมสอດສ່ຽງສາຍຕາໄປຮອບໆ ມອດໄປ
ທີ່ກຸ່ມວິຽກຸ່ມໜຶ່ງທີ່ຢູ່ໄກໄກເທົ່າໃດ “ເຫັນຄົນກຸ່ມນັ້ນໄດ້ ຖ້າ
ຟຣ່ຽນນີ້ມຶ່ງໄດ້ເຈດຽວທີ່ຮ້ອນ ກໍລອງໄປຄາມໜຶ່ງໃນກຸ່ມນັ້ນດູນະ ບາງທີຖ້າຈະ
ຈະໄປນອນຢູ່ທີ່ຮ້ອນຂອງໄກສັກຄົນໜຶ່ງໃນນັ້ນ”

ก็เอาสิ...ถ้าห้ามแล้วยังจะเอา

ผมก็จะไปเอาที่กลุ่มที่เป็นอริกับเจ้าทัพเหมือนกัน
“เรื่องของมึง”

หີ! ก็ให้มันเป็นเรื่องของผมนะจริง ๆ ก็แล้วกัน

ผมมันพวกบ้าจัดด้วยสิ พอจ้าวทัพพูดแบบนั้นผมก็หันหลังเดิน
ตรงไปที่คนกลุ่มนั้นทันที เสียงพูดคุยเฮฮาเริ่มเงียบลง สายตาหลาย
คู่เริ่มหันมาจับจ้องผม ในขณะที่เหลืออีกไม่กี่ก้าว ผมก็จะเข้าไปถึง
คนกลุ่มนั้น อีกแค่นิดเดียว แต่แล้วขาสองข้างของผมชะงักค้าง

แขนข้างขวาถูกคว้าเอาไว้โดยคนที่เพิ่งจะทำหายกันไป

“เป็นเหยื่ออะไรถึงต้องยั่วโมโหกู”

หີ! ผมไปยั่วมันตอนไหน ก็บอกเองว่าเรื่องของผมไง

“อย่าบ้าอะไร มึงพูดเองว่าเรื่องของ...อ้อ!” จ้าวทัพเปลี่ยน
มาบีบคางผมแทน ตาคู้งองนึ่ง อ้าปากขึ้นพูดเสียงดัง “กลับห้องไปซะ”

“อ้ออ้อ อ้อ!” บีบจนผมรู้สึกเหมือนกรามจะร้าว “ทัพ!!! โอ้ย”

“กลับห้องซะแซมเปญ”

“ไม่...”

“กูบอกให้มึงกลับ!”

เสียงตะคอกใส่หน้าผมลั่น

ใช่ ลั่นมากจนทุกคนแทบจะหยุดจากกิจกรรมที่ทำอยู่ แล้วหันมาสนใจเราสองคนแทน

แต่คนอย่างจ้าวทัพนะไม่มีหรอกที่จะสนใจสายตาที่มองมา นัยน์ตาคู๋ยังคงจ้องหน้าผม ความรำคาญที่อยู่ในสายตาคู๋นั้นชัดเจน จนผมเริ่มรู้สึกถึงก้อนเนื้อที่รัดแน่นในอก

ปกติก็โดนแบบนี้บ่อยๆ...

แต่ผมก็ยังไม่วายอยู่ดี พยายามทำตัวให้เข้มแข็งแค่ไหน จ้าวทัพก็ยังคงเป็นจุดที่อ่อนแอที่สุดภายในหัวใจของผม

“กูแค้นมาดึ่ม...” ผมบอกเสียงอ่อน ยอมลดความดีอันหลงเหลือจากเราสบตากันอยู่นาน ผมรู้ว่ายังไงผมก็แพ้จ้าวทัพ ไม่เคยมีครั้งไหนที่ผมชนะ ไม่ว่าเรื่องอะไร จะต้องเป็นผมที่ยอมลงก่อนเสมอ

เพราะจ้าวทัพไม่เคยยอมให้ใคร

แม้กระทั่งผมที่เป็นแฟน

จ้าวทัพยังคงจับคางผมแน่น ออกแรงดึงเข้าหาตัว ทั้งสายตา ดูถูกลงมามองเสื้อเชิ้ตสีขาวบางของผมที่ถูกปลดกระดุมออกโชว์แผ่นอก เลื่อนขึ้นมาติดใส่ให้ใหม่จนถึงกระดุมเม็ดบนสุด “แต่งตัวขนาดนี้ มึงคงลืมไปแล้วมั้ง...ว่ามีผิวแล้ว”

ผมกัดฟันแน่น...

ที่จ้าวทัพพูดนะไม่ใช่ว่าหวงผมหรอก ไม่มีทาง...คงแค่อยากจะพ่นสาดถ้อยคำร้ายกาจพวกนั้นใส่ผมก็เท่านั้น

“ทัพ เอ๊ย ไอ้ทัพ อ้าว...แซมเปญ มาหาไอ้ทัพเหรออ” ผมกับจ้าวทัพหยุดสายตาที่จ้องกัน หันไปมองพี่เมฆ เจ้าของเสียงที่ดังเรียก พวกเราทั้งคู่พร้อมกับร่างสูงที่เดินเข้ามา

พี่เมฆ หรือ เมฆา เพื่อนกลุ่มเดียวกันกับจ้าวทัพ สำหรับผม

พี่เขาอาจจะดูเฉย ๆ แต่ถ้าถามพวกผู้หญิงในมหา'ลัยดูก็จะได้คำตอบว่าหล่อ ดูดีมากจนถึงมากที่สุด กล้ามเนื้อที่มีพอดิบพอดีอย่างคนออกกำลังกาย และเล่นกีฬาเป็นประจำ ผิวสีแทนสวยและใบหน้าคมดูนั้นทำให้ผู้หญิงสยบแทบเท้ามานักต่อนัก

ไม่ได้เวอร์...มันคือเรื่องจริง

เพียงแต่สำหรับผม คงไม่มีใครดูดีไปกว่า จ้าวทัพ อัครเทวาकुल แต่เรื่องนิสัยไม่ต้องพูดถึง

ถ้าพวกเขาอยู่กลุ่มเดียวกันได้...นั่นหมายความว่านิสัยก็ไม่ได้ต่างกันสักเท่าไร เพียงแต่ใครจะร้ายที่สุดก็เท่านั้น

และผมก็คือผู้โชคร้ายที่ตกอยู่ในวังของจำเริญแบบจ้าวทัพ

ผมเป็นคนแรกที่ได้ยืนอยู่ในสถานะแฟน

ฟังดูเหมือนน่ายินดี...แต่ไม่เลย

จ้าวทัพกักขังผม ทั้งร่างกายและหัวใจ ผมไม่มีความกล้าที่จะบอกเลิก ยิ่งอยู่ใกล้ก็ยิ่งถลำลึก นับวันความรู้สึกผมยิ่งเพิ่มขึ้นเรื่อย ๆ แต่จ้าวทัพก็ยังคงเป็นเช่นเดิม เก็บผมไว้ข้างกายโดยที่ยังคงไร้ซึ่งความรู้สึกใด ๆ ที่จะแสดงออกมาให้ได้เห็นบ้าง นอกจากความใคร่อยากในร่างกายผม

หรือถ้าแสดงออกมา...ก็บางเบาจนสัมผัสไม่ถึงว่ามันคือความรู้สึกแบบไหน รัก...หรือว่าแค่หลง

“พาน้องไปด้วยไหม หรือยัง?”

“ไม่ต้อง มันกำลังจะกลับ” ผมเงยหน้าขึ้น หลุดออกมาจากภวังค์ความคิด เหมือนว่พี่เมษจะชวนผมไปนั่งดื่มด้วยที่ชั้นสอง แต่แน่นอนว่าจ้าวทัพไม่ให้ผมไป

“อ้าว จะกลับแล้วหรอ ยังไม่ตึกเลย”

“ครับ ผม...จะกลับแล้ว” ผมตอบ มองเสี้ยวหน้าของคน

ขึ้นชื่อว่าแฟน

สายตาของจ้าวทัพบกมองอยู่ที่ร่างร่างหนึ่ง

ผู้ชายตัวเล็ก ผิวเนียนขาวดูดีดูดีกว่าบรรดาคนที่ยืนล้อมอยู่รอบๆ คิดว่าจ้าวทัพบกจะได้เหยื่อรายใหม่ ผมเห็นผู้ชายคนนั้นหันมาสบตา ขยับยิ้มเล็กๆ ก่อนจะยกแก้วในมือขึ้นทักทายมา

พี่เมฆเจียบไปมองตามสายตาเพื่อนตัวเอง ก่อนจะหันกลับมาส่องสายตาเห็นใจให้ผม

ไม่เห็นจะต้องเห็นใจกัน

ในเมื่อเป็นผมเองที่เลือกจะอยู่แบบนี้

จ้าวทัพบกจะไปนอนกับใคร จะทำอะไรผมก็ไม่มีสิทธิ์ที่จะไป

วุ่นวาย

แต่ผมไม่คิดอะไรมากอยู่แล้ว เพราะยังงั้นผมก็ยังเป็นคนเดียวที่อยู่ในสถานะแฟนของจ้าวทัพบก

“นั่นกูขึ้นไปก่อน อย่าซ่านะเว้ย เพื่อนทั้งกลุ่มรอมีคนเดียวเนี่ย”

“เดี๋ยวกูตามขึ้นไป” จ้าวทัพบกพูดไล่หลังพี่เมฆที่หันหลังเดินห่างออกไป ก่อนจะหันกลับมาหาผม “กลับห้อง อย่าให้กูเห็นว่ามึงยังดื้ออยู่ ไม่งั้นอย่าหาว่ากูไม่เตือน”

“มาหากูได้ไหม”

“คิดถึงกูหรือไง” ผมเกลียดรอยยิ้มของจ้าวทัพบก เกลียดที่มันทำให้หัวใจผมล่องลอยคล้ายฝัน พยักหน้ารับคำพูดของอีกฝ่ายอย่างไร้ข้ออ้างอื่นใด

ก็ผมคิดถึงมันจริงๆ...

“กูก็คิดถึง...เข้าจะไปหา เตรียมถุงยางไว้ด้วย กูไม่แะซื่อ” คำว่าคิดถึงของผมกับจ้าวทัพบกไม่เหมือนกัน รอยยิ้มบนหน้าผมเลือนหายเมื่อได้ยินประโยคถัดจากคำว่าคิดถึงของอีกฝ่าย

จะหวังอะไรจากคนที่ไร้หัวใจแบบนี้

ผมถูกจ้าวทัพจับเงยหน้าขึ้น

ริมฝีปากร้อน ๆ โอบลงมาแบบไม่ทันตั้งตัว บดคลึง ขับไล่สติ
ผมกระเจิดกระเจิง คิดว่าถ้าตรงนี้เป็นห้องนอน ผมคงต้องลงไปกอง
ไว้เสื้อผ้าติดตัวอยู่บนเตียงแน่ ๆ แต่เพราะไม่ใช่ จ้าวทัพถึงได้ขบเม้ม
ปากผมทิ้งท้ายหลังจากช่วงชิงลมหายใจผมอยู่นาน ผละออกทั้งให้
ผมยืนหายใจหอบจนแทบทรุด

ถ้าจ้าวทัพไม่รวบเอวผมไว้ ผมได้ไปนั่งหอบอยู่บนพื้นแน่ ๆ
“ไปได้แล้ว”

หน้าผมแดงมาก จ้าวทัพคลึงมือผ่านแก้มผมเบา ๆ แค้น
หัวเราะออกมาก่อนจะดันตัวผมออก หันหลังเดินตรงไปหาผู้ชายคน
นั้นที่ยืนคุยอยู่กับกลุ่มเพื่อน

เสียงกระแอมเบา ๆ เรียกให้ผมหันไปมองกลุ่มคนที่นั่งกันอยู่
พวกนั้นส่งยิ้มหยอกล้อมาให้

บางคนก็ทำหน้าคล้ายจะไม่ชอบใจ

ผมหยิบโทรศัพท์ขึ้นโทร.ตามนักรบ เพื่อนสนิทที่พาผมมาส่ง
มันกำชับแล้วกำชับอีกว่าให้โทร.บอกหากจะกลับ เหมือนรู้ล่วงหน้า
ว่าจ้าวทัพจะต้องทิ้งให้ผมกลับห้องเอง

[เออ รอหน้าผับ เตียวกูไปรับ]

รู้ดีฉิบหาย...

รับสายปุ๊บ บอกปั๊บเลยว่าจะมารับ ไม่เผื่อว่าผมจะโทร.บอก
มันว่าจ้าวทัพจะไปส่งอะไรแบบนี้มั้งหรือไง “อือ เร็ว ๆ นะ เตียวกู
โดนลาก”

[ลิบนาที เร็วพอไหม ใครมันจะไปกลัลลากมึง พวกการ์ดหน้า
ผับคงได้กระทืบตายท่าพอดี โทะฐานจุดลูกเจ้าของผับ] ผมหัวเราะ

ทันทีที่มันพุดจบ จริง ๆ ผมแค่เหย่เล่นเฉย ๆ อย่างที่นักรบว่า ใคร
มันจะกลัมาจุดผมที่เป็นถึงลูกชายเจ้าของผับกันละ

เรื่องนี้ไม่ค่อยมีใครรู้หรอก นอกจากเพื่อนผม จ้าวทัพและ
เพื่อนจ้าวทัพ...อืมจะว่าไปก็เยอะนี่หว่า จันเอาเป็นว่าก็มีคนรู้เยอะ
พอสมควรนั่นแหละ

ผมใช้เวลาเียนรอนักรบอยู่ไม่ถึงสิบนาทิ รถสปอร์ตสี่ล้อตาก็
ขับมาจอดเทียบให้ผมได้กระโดดขึ้นไปนั่งบนเบาะนุ่ม ๆ แอร์เย็น ๆ
ช่วยให้ผมรู้สึกดีขึ้นมาบ้าง ส่งเสียงไววายวายแก่งคนขับให้มันรำคาญ
เล่นระหว่างทางกลับไปคอนโดฯผม

“มึงคิดอะไร ไล่จ้าวทัพมันบอกรักมาหรือไงถึงได้มาผิเข้าใส่กู
แบบนี้ ทำมาแหกปาก...เดี๋ยวกูก็ไล่ลงจากรถม่ง”

ไฉนักรบบ่นจิมำ

บ่นไปนั่นแหละ ไม่กล้าไล่ผมจริง ๆ หรอก

แต่ที่มึงแะใจผมที่สุดตรงจ้าวทัพบอกรักนี่แหละ อยากเบะปาก
ตั้งแต่คบกันมา อย่าว่าแต่บอกรักเลย บอกชอบสักคำก็ไม่หลุดมา
พุดแล้วก็น้อยใจ...

นี่ถ้าหัวใจผมบอบบางกว่านี้ ผมคงต้องพาตัวเองไปกระโดด
ลงจากตาดฟ้าคอนโดฯเอาหัวโหม่งพื้นโลกตายแน่ ๆ แต่บังเอิญว่า
ไม่เียง ผมมันประเภทไม่รักก็จะทำให้รัก

มันต้องมีสักวันหนึ่งแหละ...ที่จ้าวทัพจะรู้สึกอะไรกับผมบ้าง
แค่ชอบสักนิดก็ยังมี

“เฮ้ย เบียด แะใจดำหรือไง มึงก็โง่คบกับมันอยู่ได้”

“มึงหุบปาก” ผมพุดขึ้น ยืนมือไปดันหน้ามันติดกับกระจกรถ
ช่วงที่กำลังจอดติดไฟแดง “พุดมาก พรุ่งนี้ไม่ให้ล่อการบ้าน”

“ครี๊ป ๆ ขอโทษครับคุณแซมเปญ เพื่อนคนนี้ผิดไปแล้วครับ”

นักรบแก่งทำเป็นยกไม้ยกมือขอโทษ

ผมเอนหัวลงฟังกระຈก เลื่อนสายตาไปสบเพื่อนสนิทที่มองอยู่ “บางทีกูอาจจะโง่จริง ๆ อย่างที่มึงบอก” พุดกับมันเบา ๆ ยิ้มให้ความน่าสมเพชของตัวเอง

ผมอาจจะเข้มแข็งเมื่ออยู่ต่อหน้าคนอื่น

แต่กับนักรบ ผมไม่เคยที่จะเข้มแข็งได้เลยเมื่ออยู่ต่อหน้ามัน

“มึงไม่ได้โง่หรอก มึงแค่รักมันมาก ไอ้จ้าวทัพต่างหากที่เหี้ยเกินไป” นักรบพุดนึ่ง มันไม่ค่อยจะถูกกับจ้าวทัพเท่าไรหรอก อึ้งเพราะจ้าวทัพเคยไปยุ่งกับแฟนมัน ซึ่งตอนนั้นมันกำลังตามจีบอยู่ และจ้าวทัพก็คบกับผมอยู่ด้วย

ช่วงนั้นทำเอามองหน้ากันไม่ติด นั่งดื่ม หรือนั่งร่วมโต๊ะกันไม่ได้เลย ต้องแยกกันตลอด

เดี๋ยวนี้อีกเริ่มอยู่ด้วยกันได้บ้าง แต่ก็ยังไม่คุยกันอยู่ดี

“...” ผมพุดไม่ออก

ที่นักรบพุดมันก็ถูก

“เลิกรักมันสักที คนที่เข้าหามึง ดี ๆ ก็เยอะ”

“ถ้าเลิกรักได้ง่าย ๆ โลกนี้คงไม่มีใครฆ่าตัวตายเพราะความรักหรอก มึงว่าไหม” ผมถาม

นักรบหน้าตึงขึ้นมาทันที “อย่าแม้แต่จะคิด”

“กูแค่เปรียบเทียบ”

“เออ ใครมันจะโง่เอาชีวิตที่พ่อแม่ให้มาไปทำลายทิ้งเพียงเพราะคนคนเดียวก็ช่างมัน แต่ต้องไม่ใช่มึง สิ่งที่มีมึงสามารถทำได้คือทำให้ไอ้จ้าวทัพรักมึง หรือไม่มึงก็เลิกรักมัน”

นักรบเหี่ยบบั่นแรงเมื่อสัญญาณไฟเปลี่ยนเป็นสีเขียว

ผมนั่งเงิบจนถึงคอนโดฯ มองตามรถที่ขับห่างออกไปก่อน

จะหันหลังเดินตรงไปที่ลิฟต์ กดชั้นที่ต้องการ หลับตาเอนพิงอย่าง
เหนื่อยๆ พยายามไม่คิดว่าจ้าวทัฟจะไปไหน ไปต่อกับใคร ในเมื่อ
เลือกว่าจะมองข้าม ผมก็ต้องทำใจไม่ให้เกิดอะไรพุ่งชนขึ้นมาอีก
ยังงั้นพรุ่งนี้จ้าวทัฟก็จะมาหา...
ผมเตรียมของไว้ทำอาหารในตอนเช้าดีกว่า

08 : 45 น.

ไร่ซึ่งเงาของคนที่บอกว่าจะมาหา
ผมถอนหายใจ มันก็เป็นแบบนี้บ่อยๆ บ่อย แต่ทำไมก็ยังจะ
คาดหวังไปซะทุกครั้ง
ผ้ากันเปื้อนสีฟ้าอ่อนบนตัวถูกถอดออก ผมเก็บบรรดาอาหาร
บนโต๊ะเข้าตู้ เก็บล้างทำความสะอาดในครัวก่อนจะเตรียมเสื้อผ้า
อาบนํ้า ในเมื่อจ้าวทัฟไม่มา ผมก็จะไปหาเขาที่คอนโดะยังงั้นละ ผม
ไม่มานั่งพุ่มพวย ร้องไห้หรือให้พระเอกมาหาเหมือนในละครแนวๆ
ไปหาที่คอนโดะนั่นแหละ
อืม...แต่งตัวยังไงดีละ
เสื้อเชิ้ตสีขาว บางๆ...? ผมว่าผมชอบที่สุดแล้วนะ
จ้าวทัฟก็ออกจะชอบ เวลาผมแต่งตัวแบบนี้ไปหา มัน
น้ำหอมหน่อยๆ แต่ลิปมันบนริมฝีปากตัวเองนิดๆ แค่นี้ก็พอ
แล้ว ผมโทร.หาจ้าวทัฟ แต่คนที่รับด้นไม่ใช่เจ้าของมือถือ ก็ไม่เป็นไร
ผมไม่สนใจหรอก

ก็แค่คุ้นนอน...ได้แล้วก็ทิ้ง นั่นแหละ นิสัยของผู้ชายคนนี้
นิสัยของแฟนผม

ผมขับรถของตัวเองไปจอดใต้คอนโดะจ้าวทัฟ ก้าวลงจากรถ
ไปยังลิฟต์ที่อยู่ติดกับบันไดหนีไฟ ดึงหูฟังออกจากหูเมื่อลิฟต์เปิด

ออกชั้นที่ต้องการ ห้องจ้าวทัพอยู่ริมสุด ผมมีกุญแจสำรองที่จ้าวทัพให้ไว้อยู่ เพราะมันขึ้นเกียจขี้นรถไปรับไปส่ง ให้ผมมาหาเองง่ายกว่า ผมไม่ได้เคาะเรียก แต่ถือวิสาสะไขกุญแจเข้าไปเลย

จ้าวทัพยืนตม่น้ำอยู่หน้าตู้เย็น หันมามองผมนิ่ง ก่อนจะวางขวดน้ำแล้วเดินออกจากครัวตรงมาหาผม

ไม่มีคำพูดทักทาย มีแต่ร่างกายที่บิดเบียดเข้ามา สอดมือเข้าใต้ขาผมยกลอยขึ้นกระแทกติดไปกับผนังห้อง จมูกโด่งได้ชุกชนลงมาที่ต้นคอทำเอาร่างกายผมสั่นสะท้านเบาๆ เสียงริมฝีปากที่ขบเม้มลงบนต้นคอผมดังก้อง

“อ้อออ ทัพ เดี่ยว อย่าเพิ่ง...”

“เจียบน่า”

ผมเจียบ จ้าวทัพยังคงนัวเนียอยู่กับร่างกายผม ก่อนจะพาเดินเข้าไปในห้องนอน วางผมลงบนเตียงกว้างที่อยู่ด้านใน

ผ้าห่มยังยับยู่ยี่ บ่งบอกว่าเพิ่งจะได้ใช้งานไป

“ไม่เอา” ผมไม่อยากทบรอยใคร

“กูไม่ได้เอาจมึนในห้อง อย่าเรื่องมากได้ไหม” จ้าวทัพว่าดูๆ ขณะที่มือกำลังดึงเอากางเกงที่ถอดยากถอดเย็นออกจากร่างผม จับขาสองข้างให้แยกออกแทรกเอาตัวเข้ามาจนไว้มือให้ผมหุบขาหนี ยกมือขึ้นถอดเสื้อเชิ้ตสีดำที่แคใส่คลุมร่างเอาไว้ออกจากตัว นัยน์ตาคู่สวยสบกับผมนิ่ง

“อย่ามองกูแบบนั้น ถ้าตอนบ่ายมึงยังคิดที่จะไปเรียนอยู่”

“จ้าวทัพ...” ผมเรียกชื่อมันเพื่อ...

ไม่สนใจคำเตือนที่ถูกส่งมา

ผู้ชายตรงหน้าพรากเอาสติผมไปจนหมด ถึงจะอยากปฏิเสธตอนนี้ ผมก็คงทำไม่ได้แล้วละ...

ความเจ็บปวด

อ้ออ้อ...

ผมลืมตาขึ้นมาในตอนสายหลังจากงีบไปได้สักพัก ขยับร่างกายที่ปวดร้าวอยู่บนที่นอนควีนไซส์ในห้องของจ้าวทัพ ไม่รู้ว่าเจ้าของห้องไปไหน ผมมองดูรอบๆ พอไม่เจอก็เลยลุกขึ้นหยิบเสื้อผ้าตัวเองไปใส่ลงในตะกร้าผ้า ค่ะเอาผ้าเช็ดตัวที่ห้อยอยู่กับไม้แขวนเตรียมจะอาบน้ำ

เจ็บซะมด ทำไมถึงยังรุนแรงได้ขนาดนั้นก็ไม่รู้ ยิ่งกว่าโคถึกอีกมั้งจ้าวทัพนะ เล่นเอาขาผมสั่นทุกก้าวที่เดินเลย

ก็ยังมีที่ใส่ถุงยาง ไม่ใช่ว่าจ้าวทัพเป็นห่วงอะไรผมหรอก ขี้เกียจจะรำคาญมากอยเอาออกให้ หรือดูแลตอนไม่สบายมากกว่า ปกติก็เป็นแบบนี้ประจำนั่นแหละ

พูดถึงไม่สบาย...ผมว่าตอนนี้ผมเองก็รู้สึกไม่ค่อยดีเท่าไรเลย

ปวดหัวตูปๆ เหมือนมีใครเอากลองมาตีอยู่ในหัว ดินะที่ยังพอเดินไหว ไม่เจ็บจนนอนหมแบบครั้งก่อนๆ

~ รักเราไม่เท่ากัน ~

แบบนี้ก็คงแย่ เพราะวันนี้ผมมีเทสต์ย่อยเสียด้วยสิ
ผมไม่ได้ใช้เวลาในการอาบน้ำแต่งตัวนาน เน้นเร่งรีบและ
รวดเร็วมากกว่า เพราะตอนนี้ใกล้จะบ่ายโมง และนักเรียนก็โทร.เร่ง
โทร.ตามเกือบจะทุก ๆ สิบนาที แต่เนื่องด้วยสภาพผมแบบนี้ จะให้
วิ่งหยิบนั่นจับนี้ก็คงไม่ไหว ได้แต่ค่อย ๆ เดิน รมั้ดระวังไม่ให้กระทบ
กระเทือนกับช่วงล่างมาก

สายหน่อยคงไม่เป็นอะไรหรอก

ผมยืนมองเงาสะท้อนตัวเองในกระจก ยกมือขึ้นแตะลงบน
ร่องรอยต่าง ๆ ที่จ้าวทัพทำเอาไว้ ไม่เว้นแม้แต่ช่วงลำคอที่สังเกตเห็นได้ง่าย ๆ ทั้ง ๆ ที่ก็รู้ว่าผมจะต้องไปเรียน แต่จ้าวทัพก็ยังคงไม่
สนใจอยู่ดี

ทำตามใจตัวเองไปหมดทุกอย่าง...

ซึ่งผมเองก็ไม่แคร์เหมือนกัน อยากทำก็ทำ ผมเลยจุดที่จะมา
คิดอายุอะไรกับเรื่องพวกนี้นานแล้ว มันเป็นความชินชา สายตา
คนรอบข้างไม่มีผลอะไรกับผมเลยสักนิด

ถ้าไม่ได้ชื่อว่า ‘จ้าวทัพ’...ผมเองก็ไม่เห็นว่าจะต้องแคร์
อะไร

ผมหยิบชุดนักศึกษาในตู้มาใส่ทับร่างกายตัวเอง จัดการตัวเอง
จนเรียบร้อย หยิบโทรศัพท์กับกุญแจรถออกมาจากห้องนอน ปะทะ
เข้ากับร่างเจ้าของห้องที่อยู่ในชุดนักศึกษาเช่นเดียวกัน

“จะไปเรียนหรอ” ผมถาม

จ้าวทัพไม่ตอบ ยกมือขึ้นดันร่างผมให้พ้นจากประตู ก่อนจะ
เดินเข้าไปคุ้ยซีthinนี้สักพัก แล้วหยิบติดมือออกมา

“ทำไมไม่เก็บห้องกุ” เดินมาหยุดอยู่ตรงหน้าผม ใบหน้าดูต้น
เลื้อบเข้าไปด้านในห้องที่กระจัดกระจายไม่เป็นระเบียบ “ก่อนไป

ก็เก็บซะ”

“กูจะสายแล้วทัฟ ตอนเย็นจะมาเก็บให้”

“เก็บ...เดี๋ยวนี้”

“ทำเอง กูจะไปสอบ” ผมบอกนึ่ง ไม่อยากเถียงกับจ้าวทัฟ ไม่อยากทะเลาะมากกว่านี้ ก็บอกแล้วว่าเย็นจะมาเก็บให้ อยากให้ทำตอนนี้สัก ก็ทำเองไปเลย “อ๊ะ ทัฟ ปล่อย!”

“เก็บห้องกู แล้วตอนเย็นไม่ต้องมา”

ผมถูกจ้าวทัฟเหวี่ยงกลับเข้าไปด้านใน เรื่องจัดห้องไร้ความสำคัญกับผมทันทีที่ได้ยินอีกฝ่ายบอกว่าตอนเย็นไม่ต้องมา

“ทำไม ตอนเย็นจะไปไหน”

“จัดห้อง แล้วจะไปไหนก็ไป อย่างอยู่กับของสำคัญ” จ้าวทัฟไม่ตอบ พุดสังเสร็จก็หยิบเอาสมาร์ทโฟนในกระเป๋าขึ้นมาคว้า พุดคุยเดินหนีหายออกไปจากห้อง

เฮ่อ...เป็นแบบนี้อีกแล้ว

ผมกวาดตามองสภาพห้องและทะเล อดรับโทรศัพท์ที่สั่นร้องอยู่ในมือ ยกแขนหู เอ่ยตอบปลายสายที่โทร.มาเร่งให้ผมรีบไปให้ทันคลาสเรียนรอบที่ร้อยที่พันเห็นจะได้

“อ้อ จะไปแล้ว รอกูหน้าตึกนะ”

เรื่องอะไรผมต้องทิ้งสอบทั้งเรียนเพื่อจัดห้องให้จ้าวทัฟล่ะ ก็บอกแล้วว่า จะกลับมาจัดให้

ยังงั้นตอนเย็นผมก็ว่างอยู่แล้ว จะได้เข้ามาทำอะไรกันกันด้วย ถึงจ้าวทัฟจะบอกไม่ให้มาก็เถอะ แค่ว่าพุดนะ...ห้ามผมไม่ได้หรอก ผมมันก็วันในระดับหนึ่งเหมือนกันนั่นแหละ

แต่ที่ร้อน ๆ ไม่ใช่เพราะอยากจะเอาชนะอะไรหรอก

แค่อยากอยู่ด้วย...ก็เท่านั้นเอง

ปวดหัว...

ปวดหัวมาก ๆ ด้วย

ผมเพิ่งสอบทดสอบย่อยเสร็จ นักรบมันบอกว่าจะลงไปรอข้างล่าง จะเอาของไปให้แฟนมันด้วย นี่ผมก็เดินวนหาจะครบสามรอบแล้วเนี่ย ดูท่าจะเดินต่อไม่ไหวก็เลยหาที่นั่งพัก ส่งข้อความไปบอกมันแทนว่าผมรออยู่ตรงไหน

คืนะที่ผมยังทำข้อสอบรู้อะไร

ผมไถตัวนอนซบลงไปกับโต๊ะ รู้สึกได้เลยว่าตอนนี้ร่างกายผมร้อนมาก รู้สึกปวดไปทั้งตัว ทั้ง ๆ ที่เมื่อเช้านี้ก็ไม่รู้สึกมากขนาดนี้แท้ ๆ อ้ออ้อ...ไม่ไหวแล้ว

“ไหวไหมมึง โรงพยาบาลไหม” เสียงนักรบดังขึ้นเหนือหัว ผมไม่มีอารมณ์จะเงยหน้าขึ้นไปหา มันได้แต่ส่งเสียงอุ้อตอบไป “ไม่ไหวก็ต้องไหว มึงขับรถไปส่งกูที่คอนโดฯที่พบน้อยสิ”

ก็พูดแล้วว่าตอนเย็นจะไปจัดให้ ยิ่งงี้ก็ต้องไปนั่นแหละ อีกอย่าง...ช่วงนี้ก็ไม่ค่อยได้เจอด้วย จ้าวทัพนะเรียนหนักจะตาย

“ไปให้มันเอาอีกหรือไง สภาพมึงแค่นี้ก็ใกล้จะจอนวัดแล้วนะ” นักรบพูดด้วยสีหน้าไม่พอใจ อังมือลงบนหน้าผากผมตอนที่เงยหน้าขึ้นไปหา มัน “ไปโรงพยาบาลไหม”

“สภาพกูแย่มากเลยเธอ” ผมไม่รู้หรือว่าตัวเองเป็นยังงี้ตอนนี้ รู้แค่ปวดหัว แล้วก็ปวดตามตัวนิดหน่อย

“เออ เหมือนผีตายซาก”

แยขนาดนั้นเลยเธอ...

“พาไปส่งหน่อย” ผมย่ำอีกรอบ ไปจัดห้องให้จ้าวทัพแล้วค่อยกินยานอนหลับก็ได้ ตื่นมาจะได้ลุกขึ้นมาเตรียมมือเย็นให้เจ้าของห้องด้วย เพื่อจ้าวทัพจะหิว เพราะกว่าจะเลิกก็เย็นเกือบจะมีดคำ กลับ

มาเหนื่อยๆ ได้อาบน้ำ กินข้าว พักผ่อนบ้าง

จำวาทกับผมเรียนคนละคณะกัน คนละสายกันเลยทีเดียว

จำวาทเรียนแพทยศาสตร์ ผมได้ยินมาจากเพื่อนของจำวาท
อีกที่วาทที่เรียนคณะนี้เพราะว่าถูกพ่อตัวเองบังคับให้เรียน แต่ถึงแบบ
นั้นจำวาทก็ยังคงมีผลการเรียนอยู่ในระดับดีเสมอ

ส่วนผมเรียนบริหารธุรกิจระหว่างประเทศ อันนี้เรียนเพราะ
อยากเรียน ผมชอบภาษา แล้วอีกอย่าง...พ่อกับแม่ผมก็สนับสนุน
เต็มที่ด้วย จะมีก็แต่เรื่องจำวาทนี่แหละ...ที่พ่อผมไม่โอเคด้วยเท่าไร

แต่ก็ขัดใจลูกชายสุดที่รักอย่างผมไม่ได้อยู่ดี

ผมไม่เคยขออะไรจากพ่อ จนมาเรื่องนี้ เรื่องของจำวาทเป็น
เรื่องแรกที่ผมขอ พ่อถึงได้จำยอมอย่างไร้เงื่อนไขใด ๆ ทั้งสิ้นมา
ต่อรอง

“มึงมันร้อน”

“กูก็เป็นของกูแบบนี้” ผมไม่เถียง ก็ผมมันร้อนจริง ๆ นั่นแหละ
ข้อนี้ผมรู้ตัวเองดี “ไปส่งหน่อย เวะตลาดให้กูด้วย จะซื้อของไปทำ
กับข้าว”

“เออ ๆ ไปรอหน้าตึก กูไปเอารถก่อน”

ผมหยิบกระเป๋าขึ้นสะพาย เดินตามหลังนักรบออกไปที่ด้าน
หน้าตึก รอให้มันเดินไปเอารถที่จอดอยู่ด้านข้าง ผมถูกสายตาสาย
คู่จับจ้อง การเป็นคนดังมันก็แบบนี้แหละ เชื่อสิว่าผมนี่ดัง แต่ดัง
ในด้านไหนอันนี้ก็อีกเรื่องหนึ่ง ผมก็ไม่ค่อยได้ไปเปิดดูในเพจบ้างบอ
อะไรนั่นเหมือนกัน

ส่วนหนึ่งก็คงเรื่องของจำวาทนั่นแหละ

ผู้หญิงหลายคนในมหา'ลัยนี้เกลียดชังหน้าผม รวมถึงยัยโคนม
เดินได้วันนั้นด้วย คงไม่ต้องบอกนะว่าสาเหตุเพราะอะไรนะ

อา...นักรบมาพอดีเลย

ผมดึงประตูรถเปิดออก ขยับขึ้นไปนั่งบนเบาะนุ่มๆ กลืนน้ำหอมผู้ชายที่มันชอบใช้ฟุ้งทัวรจนผมทำหน้าอยู่ ผมไม่ค่อยชอบกลิ่นนี้เท่าไร มันแรงเกินไป ไม่หอมชวนให้อยากอยู่ใกล้เท่ากับน้ำหอมที่จ้าวทัพใช้

นี่ถ้าพูดไปเดี๋ยวนักรบก็ว่าผมอีก

‘กู้นักรบไง เพื่อนมึง ไม่ใช่ผัวมึง’

นั่นแหละ...

อย่าพูดจะดีกว่า “มึง อย่าลืमतลาดนะ”

“เออ รู้แล้วนา มีมึงเป็นเมียแม่งก็ดีกว่า ทำกับข้าวให้กินได้ด้วย ฎไปบอกเลิกมินได้ไหมวะ แล้วมาคบกับมึงแทน” มันก็พูดไปเรื่อยเตี๋ยน่องมินแฟนมันมาได้ยีนก็ทะเลาะกัน พานเกลียดหน้าผมไปมากกว่าเดิมอีก ทุกวันนี้มันเขาก็ไม่อยากจะพูดจะคุยกับผมอยู่แล้ว

“พูดให้มินได้ยิน เตียวกบ้านแตกอีกมึงอะ” แฟนมันซี้หึงจะตายซี้หึงเกินเบอร์มาก...

แค่ผมไปค้างบ้านนักรบเพื่อจะทำงานกลุ่ม น่องเขาก็อนไปสามวันสี่วันแล้ว พิคกว่าคือนักรบก็ยอมตามง้อตามขอโทษ ทั้งๆ ที่มันไม่ผิด

ไม่รู้สิ...ผมว่าคนแบบนี้เง่าเกินไป

ถ้าผมเป็นนักรบคงจะเลิกไปแล้ว แต่เพราะไม่ใช่เลยได้แค่คิด ผมไม่มีสิทธิ์ไปบอกให้มันเลิกหรือคบกับใคร เรื่องแบบนี้บางทีมันก็อยู่ที่คนสองคน คนนอกแบบผมจะไปยุ่งวุ่นวายอะไรมากมายก็คงไม่ได้

“ยังไงมันก็จะแตกหักอยู่แล้ว...” นักรบพึมพำขึ้น จ้องมองนิ่งไปยังถนนด้านหน้า พูดแบบนี้แสดงว่าทะเลาะกันมาอีกแน่ๆ “ถึง

แล้วให้กลับไปช่วยถือของใหม่” ยังไม่ทันถามว่าทะเลาะเรื่องกันเรื่องอะไร นักรบก็ชิงพูดขึ้นมาก่อน

หักธนูเข้าไปจอดตรงที่จอดรถ

ตลาดดูเงียบ ๆ แะ คนไม่ค่อยเยอะเท่าไร

“ลงดิ ไป ไปช่วยถือของ เร็ว ๆ เลย”

ผมว่าผมคงจะเหมาะตลาดเย็นนี้แน่ ๆ

“ขอบคุณที่มาส่งนะมึง”

กว่าจะถึงคอนโดฯจ้าวทัพ ตะวันก็เหมือนจะลับขอบฟ้านิด ๆ ไม่แน่ใจว่าเจ้าของห้องมาถึงหรือยัง แต่ผมเนี่ยได้ของไว้สำหรับทำอาหารมาเยอะมาก เต็มสองมือจนนักรบมันบ่นตั้งแต่ตลาดจนถึงซอยเลี้ยวเข้าคอนโดฯ พอผมบอกว่าวันหลังจะไปทำให้มันกินบ้างเท่านั้นแหละ เงียบกริบทันที

เห็นแบบนี้ผมทำอาหารอร่อยมากนะ พ่อกับแม่ยังชอบให้ทำบ่อย ๆ เลย เวลากลับบ้านเสาร์ อาทิตย์ ส่วนจ้าวทัพ ถ้าผมทำให้ก็กิน แต่ส่วนมากก็ไม่ค่อยจะอยู่กินเท่าไร

ผมเดินออกจากลิฟต์ เลี้ยวตรงไปยังห้องของจ้าวทัพ

วางข้าวของต่าง ๆ เอาไว้ที่หน้าประตู ก่อนจะล้วงหยิบกุญแจขึ้นมาไข

ในห้องมืดสนิท บ่งบอกว่าไม่มีคนอยู่

ผมหยิบหัวถูต่าง ๆ เข้ามาวางบนโต๊ะกินข้าว แบ่งของบางส่วนที่ยังไม่คิดจะทำเก็บเอาไว้ในตู้เย็นที่ว่างโล่ง เดินไปเปิดไฟในครัวเพื่อเตรียมทำอาหาร

ก่อนจะนึกได้ว่าผมยังไม่ได้จัดห้องให้จ้าวทัพเลย

ซี้ลึ่มจริง ๆ...เดี๋ยวก็โดนว่าอีก

เรื่องความสะอาดนี่ต้องที่หนึ่งเลย จ้าวทัพจะไม่ชอบมาก ๆ
ถ้าหากใครมาทำให้ห้องสกปรก

ผมเดินกลับไปที่หน้าห้อง ก้มหยิบรองเท้าขึ้นมาจัดเรียงเข้าตู้
ใหม่ ก่อนจะชะงักเมื่อเห็นรองเท้าแปลกตาวางอยู่ในตู้ ผมจำรองเท้า
จ้าวทัพได้หมด เพราะฉะนั้นถ้าหากมีรองเท้าที่ไม่ใช่ของจ้าวทัพโผล่
มาอยู่ในตู้ ผมก็จะรู้ได้ทันที

อย่างเช่นตอนนี้...

อีกแล้วสินะ

ผมเดินตรงไปที่ห้องนอนทันที

เคยบอกแล้วไงว่าผมไม่มีปัญหา จ้าวทัพอยากจะเอาใคร ไป
กับใครก็เรื่องของมัน แต่ที่ผมเกลียดที่สุดคือการพามาที่ห้องแบบนี้

“มึงลูก! ลูกเดี๋ยวนะทัพ” ผมไม่ได้ไว้วางใจ แค่เดินเข้าไปใน
ห้อง จู่ดกระซอกดังแขนของจ้าวทัพขึ้นมาจากเตียง ไม่ได้สนใจด้วย
ซ้ำว่าใครนอนอยู่ข้าง ๆ และจ้าวทัพจะโกรธแค่ไหนที่เห็นผมมา ทั้ง ๆ
ที่มันก็บอกแล้วว่าไม่ให้มา

“เห้ย...แซมเปญ ทำอะไรวะ” จ้าวทัพจ้องเลียลิ้นตาขึ้นมา ขมวด
คิ้วดูเมื่อเห็นว่าเป็นผม ก่อนจะดึงแขนผมออก “บอกอย่าไม่ให้มึงมา”

“กูก็เคยบอกว่าไม่ให้มึงพาใครมาเอาที่ห้อง” ผมสวนกลับนิ่ง ๆ
สบตากับจ้าวทัพสั้น ๆ

ไม่ได้ว่าจะร้อง แต่แค่โกรธ ความต้องการของจ้าวทัพไม่เคย
พอ ทั้ง ๆ ที่เมื่อเช้าก็เพิ่งทำกับผมไป

แล้วตกเย็นยัง...เอากับคนอื่นได้อีกเหอะวะ

“อือออ อะไรวะทัพ”

ผมยังคงนั่ง ตอนนี้อยู่ในหัวใจเหมือนถูกจู่ดกระซอกลงหัว ไม่
อยากจะหันไปมองเลยว่าใครคือคนที่นอนอยู่ข้าง ๆ จ้าวทัพ

เพื่อนของจ้าวทัพบททุกคนรู้จักผม ผมเองก็รู้จักทุกคน มีเธอที่ผมจะจำเสียงไม่ได้ จำลักษณะท่าทางไม่ได้ คนอื่นก็มีตั้งเยอะตั้งแยะแล้วทำไม ทำไมต้องเป็นเพื่อนตัวเอง...

“มึงกลับไปก่อน” จ้าวทัพบหันไปบอกเพื่อนมัน

ผมจำชื่อไม่ได้ แต่จำได้ชัดเจนว่าเป็นเพื่อนในกลุ่มใหญ่แน่ๆ เคยเจอตอนไปเลี้ยงวันเกิดพี่เมฆ พี่เขายังเข้ามาพูดคุยกับผมด้วยซ้ำ

“อ้อ เจอกันพรุ่งนี้” พี่เขาก็มหยิบเสื้อผ้าขึ้นมาใส่ บอกจ้าวทัพบเสร็จ หันมามองหน้าผมก่อนจะเดินออกจากห้องไป เหลือแค่ผมกับจ้าวทัพบที่ยังคงมองหน้ากันนิ่ง

“มึงเป็นเหยื่ออะไรทัพบ! นั่นเพื่อนมึงนะ”

“แล้วไง...มันอำขาให้เอาถูกก็เอาเปล่าวะ”

ผมพูดไม่ออก รู้สึกว่าตัวเองกำมือแน่นจนสั่น ต้องมก่ายขนาดไหน ถึงจะพูดแบบนี้ออกมาได้ อำขาให้ก็เอา งั้นผมจะไปเอา กับใครก็ได้ใช่ไหม

“ได้ทัพบ งั้นถ้าถูกไปเจอกับคนอื่น มึงก็อย่ามาดื่นแล้วกัน” ผมยอมรับว่าประหลาดมัน ผมทำไม่ได้ ผมรักคนตรงหน้ามากเกินกว่าจะไปทำอะไรแบบนี้ แต่ที่พูดเพราะความน้อยใจล้วนๆ

จ้าวทัพบไม่สนใจความรู้สึกผมเลย

ผมคงต้องกลับไปสงบอารมณ์ตัวเองที่ห้อง

ก้าวขาได้แค่ก้าวเดียว ผมก็ถูกจ้าวทัพบคว้าแขนไว้ มืออีกข้างจับไหล่กระแทกติดไปกับผนังห้องด้านหลัง ตาเรียวดูจ้องมาเต็มไป ด้วยความไม่พอใจ

“ถ้ามึงอยากตายคาตึนกู...ก็ลองดู”

สำหรับจ้าวทัพบ คนของเขา...จะรักหรือไม่ได้รัก มันก็ยังคงเป็นของเขาอยู่ดี และแซมเปญคือคนคนนั้น

ของรางวัล

ผมกลับจากห้องของจ้าวทัฟในตอนเช้า โทร.ให้นักรบมารับ ที่จริงอยากจะกลับตั้งแต่เมื่อคืน แต่ก็ได้กลับ อยู่ๆ จ้าวทัฟก็พูดขึ้นมาว่าหิวข้าว กอดแนบร่างกายตัวเองกับผม ทำเอาปรับอารมณ์ตามแทบจะไม่ทัน กลายเป็นว่าผมต้องอยู่จัดห้อง แล้วก็หุงข้าวทำกับข้าวให้จ้าวทัฟกินเมื่อคืน

ไม่รู้ที่ผมกลับไปตอนไหน รู้แค่กินยาที่จ้าวทัฟมันลงไปซื้อมาให้แล้วเข้าไปนอนพักในห้อง ตื่นมาอีกทีก็เช้าแล้ว จ้าวทัฟก็ไม่อยู่แล้วด้วย คงออกไปเรียนก่อนที่ผมจะตื่น

วันนี้ผมมีเรียนเช้า แล้วก็คลาสตอนบ่าย กับช่วงเย็น เรียนเสร็จก็ต้องกลับมาเปลี่ยนชุด ออกไปงานวันเกิดเพื่อนในกลุ่มของนักรบอีก ผมไม่ค่อยสนิทเท่าไร แต่นักรบชวนก็เลยไป

ยังไม่ได้บอกจ้าวทัฟเลยด้วย...

แต่คิดว่าคงจะไปเจอกันอยู่ดีนั่นแหละ เพราะเพื่อนของนักรบก็รู้จักกับพวกพี่เมฆเหมือนกัน ยิ่งงพวกเด็กแพทย์ก็ต้องมาร่วมด้วย

อยู่แล้วสินนี้ แล้วยังมีแข่งรถที่สนามของคลับหลังเที่ยงคืนไปอีก

วันนี้ที่คลับคนคงจะแน่นน่าดู

เห็นว่าของรางวัลคนที่แข่งชนะคือเด็กทุนที่ซื้ออะไรนะ...

นะโมมั้ง ถ้าจำไม่ผิดนะ หน้าตาน่ารัก ๆ หน่อย อยู่ปีเดียวกับผมด้วย

ถึงจะเป็นผู้ชายแต่ก็ดูเหมือนพวกตัวท็อปของสนาม คนจะสนใจกัน

เยอะพอสมควร แล้วคิดว่าของแบบนี้จ้าวทัพจะพลาดไหมล่ะ

แน่นอนว่าไม่

จ้าวทัพนะชอบการแข่งขันยิ่งกว่าอะไร...แล้วยังมีของรางวัล
มาล่อ ยังไงก็คงไม่พลาดแน่ ๆ

ผมถึงต้องไปสินนี้ไง...

ว่าจะไป...

อ่า...

นักรบโทร.มาพอดีเลย มั่นรอผมอยู่ข้างล่าง ผมคงต้องไปแล้ว
ละ ยังไงก็เจอกันสินนี้นะครับ

ทุกคน... :)

MJ CLUB

22 : 48 น.

“มึงแน่ใจนะแซมเปญ ว่าเขาแบบนี้”

“ทำไม ไม่ดีเหรอ” คุณนักรบทำหน้าดี จะกังวลอะไรขนาดนั้น
ตอนนี้ผมอยู่ด้านหลังของคลับ มันเป็นห้องแต่งตัวกว้าง ๆ สำหรับ
พวกพนักงาน นักรบบนก็เคร่งเครียดเกินไป ขมวดคิ้วจนจะผูกติด
กันอยู่แล้ว

ก็แค่ผมจะไปเป็นของรางวัลแทนคนที่ซื้ออะไรนะ ไม่เห็นต้อง
เครียดขนาดนั้นเลย

อ่าใช่ ผมกำลังจะไปเป็นของรางวัลในการแข่งรถ เป็นแทนคนที่ชื่อนะโม ก็เห็นท่าทางตื่นกลัวขนาดนั้น จะให้จับไปนั่งล่อตาเสียสิงห์ในสนามแข่งก็คงดูน่าสงสารแย่ บังเอิญว่าสงสารเพื่อนมนุษย์ด้วยกัน ผมเลยต่อสายตรงไปหาพี่คิง เจ้าของสนามด้วยตัวเองว่าจะให้เปลี่ยนของรางวัลมาเป็นผมแทน และให้นักรบพานะโมไปนั่งรอด้านในคลับ ฝากให้เฟรมเพื่อนมันที่เป็นเจ้าของวันเกิดดูแลแทนนะ

ในบรรดาคนที่ลงแข่งทุกคนก็รู้กันหมดแล้วว่าเปลี่ยนของรางวัลใหม่มาเป็นผม

ฮะ เดียวสิ...ไม่ทุกคน ยังเหลืออีกคนหนึ่งที่ไม่รู้

จ้าวทัพยังงี้ล่ะ

เราลองมาดูกันดีกว่าว่าใบหน้าโหด ๆ นั้นจะแสดงความรู้สึกออกมายังไง ถ้าเกิดมองเห็นผมนั่งอยู่ตรงที่ของรางวัล แทนที่จะเป็นนะโม ของรางวัลที่มันอยากจะได้

โกรธนะ...โกรธแน่ อันนี้ผมเตรียมรับมือไว้เรียบร้อยแล้ว

ผมไม่กังวลเลยนะว่าจ้าวทัพจะแกล้งแ่งแพ้ หรือออกจากการแข่งขัน เพราะเปลี่ยนของรางวัลมาเป็นผมแทน ในเมื่อบรรดาคนที่แข่งผมก็รู้จักและสนิทในระดับหนึ่ง ใ้พวกนั้นมันเอาผมไปทำอะไรไม่ได้แน่ ๆ อันนี้มันใจมาก

ตอนพวกมันรู้ยังทำหน้ากวนตีนใส่ผมกันอยู่เลย แต่ก็ไม่มีใครถอนตัว บอกว่าแข่งเอาสนุกกัน

แต่จ้าวทัพคงจะไม่สนุกด้วยแน่ ๆ

รอดูในสนามสิ...

ผมจัดเสื้อตัวเองอีกรอบ พี่คิงริเคสต์มาว่าต้องแต่งตัวแบบนี้ ล่อตาล่อใจดีซะมัด แต่ก็ใช่ว่าผมใส่อยู่แล้ว เพียงแค่ปกติไม่ได้ปลดกระดุมลงขนาดนี้ กางเกงก็ปกติ ยีนขาด ๆ ธรรมดา แต่ราคา

ไม่น่าจะธรรมดาเท่าไร

“ก็โหมงแล้วรบ ภูเขาโทรทัศน์ฝากไว้ที่เฟรมอะ”

“จะห้าทุ่มแล้ว อีกสิบนาทีกะจะเริ่มแข่ง...มึงคิดอะไรอยู่วะ”

“กูแค่ช่วยนะโมเฉยๆ”

“กูเพื่อนมึงนะแซม อย่างมึงเนี่ยนะ จะเอาตัวเองมาแลก เพื่อช่วยคนที่ไม่เคยเห็นหน้าไม่รู้จักแบบนั้น” นักรบก็รู้ดีเกินไป แต่ก็ถูก... ผมไม่ได้ใจดีขนาดนั้น ที่ทำก็เพราะรู้ว่าจ้าวทัพจะแข่ง

ผมก็แค่เขียนเป้าหมายที่จ้าวทัพต้องการออกไป...ก็เท่านั้นเอง

“มึงก็เข้าใจถูกแล้ว กูทำเพราะรู้ว่าทัพจะแข่งด้วย และมึงก็รู้ว่าทัพมันไม่เคยแพ้ นั่นหมายความว่ามันจะได้ชนะโมในการแข่งครั้งนี้ ถึงกูจะยอมไม่รู้ไม่เห็นที่ผ่านๆ มา แต่มันก็ต้องมีบ้างไหมวะ...ที่กูจะหวงมัน ไม่อยากให้มันอยู่กับใคร กูผิดหรือวะรบ”

เกิดความเงิบขึ้น...

ก่อนที่มันจะถอนหายใจใส่ผมดังเฮือก

“...กูให้มึงแค่ครั้งเดียว แล้วอย่าทำแบบนี้อีก ไม่งั้นกูจะบอกพ่อมึงเรื่องนี้” นักรบยกมือขึ้นเสยผมแรงๆ ทำทางหว่งผมแบบนั้น เรียกให้ผมขยับเข้าไปกอดมันเบาๆ

“ขอบใจนะมึง ที่ห่วงกู”

“เออ มีมึงเหมือนมีลูก อยากจะหาไม้เรียวมาตั้งไว้ เวลามึงทำอะไรไร้สติเรื่องไอ้ทัพแบบนี้”

“ลัลล!”

“หิ! ไอ้ทัพคงหิวร่อนน่าดู ที่เห็นมึงบนแท่นรางวัล”

“นั่นแหละ...ที่กูต้องการ”

[ตอนนี้เหลือผู้เข้าแข่งขันอีกแค่คนเดียวเท่านั้นครับ ไม่รู้ว่าเขาจะมาไหม และถ้ามาจะทำหน้าแบบไหน ถ้าเกิดเห็นของรางวัลที่เราเตรียมเอาไว้ ผมว่าสนามแข่งคงลุกไหม้แน่ ๆ ละครับ~]

ผมยิ้มออกมาช้า ๆ กับเสียงที่ดังลอดผ่านลำโพงออกมา

ผู้คนที่อัดแน่นส่งเสียงดังกริน โห่แซวลงมา เรียกให้ผมเงยหน้าขึ้นไปด้านบนบนอัฒจันทร์ นึกบั่นอยู่กับเพื่อนมัน มีเฟรมกับนะโมอยู่ด้วย นะโมทำท่าทางกังวลใจที่ผมต้องมารับหน้าที่นี้แทน

คนดีจังเลยนะ...

แต่ก็ดีแล้ว ผมจะได้ไม่รู้สึกละไรมากที่เอาตัวเองมาแลกกับคนดี ๆ แบบนั้น

[มาแล้วครับทุกคน! ตัวท็อปของเรา โอโห...ถึงกับเอาลูกรักมาแข่ง ไม่ต้องบอกก็รู้เลยว่าจริงจังขนาดไหน แล้วนี่เขารู้หรือยังครับ...ว่าใครเป็นของรางวัล]

เสียงแซวหยอกของพิธีกรในการแข่งดังขึ้นอีกรอบ

จ้าวทัพมาพร้อมกับรถที่สำหรับลงสนามแบบนี้โดยเฉพาะ คันนี้ปกติจะใช่กับการแข่งใหญ่ ๆ การแข่งขันที่ทำหาย...แต่ดูเหมือนจะไม่ใช่กับครั้งนี้

ถึงกับเอารถคันนี้มาแข่ง...จริงจังขนาดนั้นเลยหรือไง

ผมนั่งมองเจ้าของรถคันสีดำสวยที่ก้าวเท้าลงมา ริมฝีปากกระตุกยิ้ม รอคอยให้ใบหน้านั้นมองตรงมาที่ผม เสียงเฮบวักกับเสียงกรีดดังลั่นสนามเมื่อจ้าวทัพลงมายืนข้างรถ

บอกแล้วว่าพวกเด็กแพथีนั้ดรวมกันที่นี้

ครั้งหนึ่งที่นั่ง ๆ กันอยู่ก็เพื่อนจ้าวทัพทั้งนั้นแหละ

ใบหน้าจ้าวทัพดูจะไม่สบอารมณ์เท่าไร มองจากไกล ๆ ยังเห็นชัดเลย เดินเข้าไปพูดอะไรบางอย่างกับคนดูแลของรางวัล หัน

มาหาผมด้วยใบหน้าหงุดหงิด ก่อนจะชะงักไป

...หิ! ตกใจขนาดนั้นเลย

ถึงขนาดกระชากคอเสื้อคนดูแลของรางวัลแบบนั้น...ก็คง
โกรธมากนั่นแหละ

เรามาดูกันดีกว่า...ว่าจ้าวทัพจะแข่งหรือไม่แข่ง :)

คนในสนามพร้อมใจกันลดเสียงลงเรื่อย ๆ จนกระทั่งเงียบ
สนิท เสียงตะคอกถ่มของจ้าวทัพดังแว่วมาถึงผม แต่จับใจความ
ไม่ได้ว่าพูดคุยอะไร ก่อนที่ร่างของจ้าวทัพจะหันเดินตรงมาที่แท่น
รางวัลด้วยใบหน้าที่ผมเห็นบ่อยจนชิน

กำลังโกรธจริง ๆ ด้วย

ไม่คิดเข้าข้างตัวเองนะว่าโกรธเพราะผมทำอะไรแบบนี้...แต่
ที่โกรธ คงโกรธที่ผมทำให้เขาชวดของรางวัลที่อยากได้มากกว่า

อุตุสำหรับเอารถคันนั้นมาแข่ง...

แต่แล้วยังไง คิดว่าผมกลัวเหรอ ไม่เลย โกรธก็โกรธไปสิ ตราบ
ใดที่จ้าวทัพยังให้สถานะแพนกับผม ผมก็จะถือสิทธิ์ว่าผมเป็นแพน
แล้วคนเป็นแพนกัน ถ้าผมจะหวง มันก็ไม่ผิดไม่ใช่เหรอ

ปากผมขยับยั้งขึ้นเมื่อจ้าวทัพใกล้เข้ามาเรื่อย ๆ

ส่งเสียงตะโกนหยาบคายขึ้นมาตรงที่ผมนั่งอยู่ “เวรเอ๊ย! มึง
ลงมาเดี๋ยวนี้นะแซม หรือต้องให้กูไปลากคอมึงลงมา”

ถ้าเป็นคนอื่นอาจจะแค้น แต่จ้าวทัพนะ...ทำจริง ๆ แน่ หากว่า
ผมยังคงนั่งส่งยิ้มแก้มยั่วมันอยู่แบบนี้ แต่ละก้าวของจ้าวทัพมันคง
และหนักแน่นจนได้ยินเสียงสะท้อนก้องยามอีกฝ่ายใกล้เข้ามา

“กูบอกให้มึงลงมา!!!”

อ่า แอบสะดุ้งอยู่นิด ๆ เหมือนกันนะเนี่ย

ทำยังไงดีล่ะ

ผมขยับตัวเล็กน้อย แต่ไม่ได้ก้าวลงไป อีกนิดเดียวจ้าวทัพก็จะก้าวมาถึง แต่ไม่รู้ว่านักรบมันลงมาจากอัมรินทร์ตอนไหน จังหวะที่จ้าวทัพจะก้าวเข้ามาในเขตแท่นรางวัล นักรบมันก็โผล่มายืนขวางเอาไว้ บดบังผมที่นั่งอยู่ด้านหลังจนมิด

“มึงจะทำอะไร”

“ถอย...ไม่ใช่เรื่องของมึง”

แปลตรง ๆ ก็คืออย่าเสือก

ผมไม่เห็นสีหน้าของนักรบ รู้แค่คงไม่ต่างจากจ้าวทัพมากเท่าไรหรอก ยิ่งไม่ค่อยจะถูกกันอยู่แล้วด้วย

“เรื่องของกูแน่ เพราะมันเป็นเพื่อนกู” ผมได้ยืนนักรบพูด ก็เลยขยับกระโดดลงจากแท่นที่ไม่สูงมากเท่าไร เดินไปยืนอยู่ข้าง ๆ ร่างของเพื่อนตัวเอง

“มึงมีปัญหาอะไรหรือทัพ” ผมถาม ยกยัมที่มุมปากเล็กน้อย

“นะโมอยู่ไหน” ไม่ถามไถ่อะไรถึงผม แต่ดันถามถึงของรางวัลขึ้นก่อน “ตอบกู! ที่กูลงแข่งเพราะกูต้องการนะโม ไม่ใช่มึง เปลี่ยนชุดแล้วกลับไปรอกูที่ห้อง เรื่องที่มึงแสดมาถึงสนามอย่าคิดว่ากูจะปล่อยผ่าน”

ขนาดรู้อยู่แล้วว่าจะโดนคำพูดแบบไหนสาดเข้าไส้ แต่ผมก็ยังรู้สึกเหมือนหัวใจจะวูบลงไปพักหนึ่ง หูสองข้างอื้ออึง ก่อนจะกลับมาได้ยินเสียงเนื้อที่กระทบกันดังปึก เมื่อนักรบมันพุ่งเข้าใส่จ้าวทัพ

เพื่อน ๆ ของจ้าวทัพรีบวิ่งลงจากอัมรินทร์

รวมถึงเพื่อนของนักรบด้วย

เหตุการณ์ซุลมุนวุ่นวายกันไปใหญ่ เมื่อต่างฝ่ายต่างก็พยายามห้ามเพื่อนตัวเอง แต่เหมือนจ้าวทัพกับนักรบจะดุเดือดกันจนไม่สนใครหน้าไหน ทั้งสองคนยังคงแลกหมัดกันไปมา

จนกระทั่งพี่เปียเดินเข้ามา เหล่าเพื่อน ๆ ถอยห่างจากสองคนนั้นทันที ร่างสูงโปร่งก้าวตรงไปยังร่างสองร่าง พี่เปียกระซกนักรบเหวี่ยงออกมาทางผม ยกมือขึ้นชี้หน้าจั่วทัพที่ทำท่าจะลุกขึ้นมาอีกรอบ ไม่ยอมจบ

“หยุด! อยากกีดกันก็ออกไปกีดกันข้างนอก อย่ามากีดกันในสนามเมียกู แล้วไอ้ทัพ...เรื่องของรางวัล ถ้ามันไม่อยากได้มันก็ไม่ต้องแข่ง คนอื่นที่เขาแข่งไม่มีใครมีปัญหา แชมป์เขามันก็ไม่มีปัญหา” พี่เปียเป็นแฟนพี่คิง พี่เขาเข้ามาคุมสนามแทนเพราะพี่คิงมีสอปรุ่งนี้

คนที่มาสนามบ่อยจะรู้จักพี่เขาดี เรื่องความโหดนะมากกว่า จั่วทัพหลายเท่า มีแต่คนเคารพ เกรงใจ อย่างน้อยก็ไม่มีใครกล้ามาก่อความวุ่นวายที่นี่ ตั้งแต่ที่พี่เปียเข้ามาคุมแทน

“ว่าไง มันจะแข่งไม่แข่ง” พี่เปียถามย้ำอีกรอบ

ผมเงยหน้าขึ้น จ้องตากับจั่วทัพที่เงยบคิด อดใจเลยก็ได้ ถ้ามันไม่แข่ง ปล่อยให้ผมเป็นของรางวัลคนอื่นจริง ๆ...ผมก็คงเดินมาสุดทางแล้วละ

“มันไม่แข่งก็ถอนตัวไป กูจะแข่งเอง แล้วอย่ามาทวงคืนที่หลังก็แล้วกัน เพราะกูไม่ให้” ผมหันมองนักรบ สีหน้าและแววตามันไม่มีที่จะบอกว่ามันพูดเล่น จริงจังจนผมสั่นวาบ แข็งใจไว้ที่จะไม่ร้องออกมา

“ขอบคุณนะมึง” ผมบอกไปเบา ๆ

นักรบหันกลับมาองหน้าผม ยกมือขึ้นดิงแก้มผมด้วยสีหน้ามันเขี้ยวแบบแปลก ๆ “ไม่ต้องมาขอบคุณ กูไม่ได้ทำเพื่อมึง...กูทำเพื่อตัวเอง” เสียงช่วงหลังแผ่วลง

ผมเลิกคิ้วขึ้น กำลังจะถามว่ามันพูดอะไร แต่จั่วทัพก็ดันพูดขัดขึ้นมาก่อน ดิงให้ผมหันไปสนใจ

“กูจะแข่ง” สายตามองมือของนักรบที่จับอยู่บนแก้มผมด้วยความไม่พอใจอัดอั้นในดวงตาคู่สวยนั้น

...

จ้าวทัพบอกว่าจะแข่งอย่างนั้นหรือ

“ก็แค่นั้น พวกมึงกลับขึ้นไปนั่งสงบๆ ใครตีกันอีก กูจะไล่ออกจากสนามให้หมด ส่วนพวกที่แข่ง แยกไปที่รถของพวกมึง กูให้หานาที แล้วก็เริ่มแข่งได้เลย...แซมเปญ มึงกลับไปนั่งที่เดิม ถ้าไอ้คิงรู้ว่ามึงมีปัญหากับไอ้ทัพอีก บ้านกูพังอีกแน่ๆ มึงนี่มัน...รักคนเหี้ยๆ”

ผมยิ้มแห้งๆ ฟังเสียงพี่เฟียเดินบ่นออกไป ซื่อเต็มๆ พี่แกคือมาเฟีย ก็มาเฟียสมชื่อนั่นแหละ ส่วนพี่คิงก็อย่างที่บอก แฟนพี่เฟียพี่คิงสนิทกับผมนะ เจอกันที่ผับ เวลาเหงาๆ พี่เขาชอบนัดผมออกไปดื่มด้วยตลอด

แต่ผ่านไปไม่ถึงสิบนาที พี่เฟียก็จะตามมาลากคอกลับ

คู่รักสายเถื่อนสุด ๆ แต่เห็นแบบนี้ก็รักกันดีจนน่าอิจฉา... สำหรับผม

“ทำหน้าอะไรมึง ยี่มดี ของรางวัลหน้าบูด ใครเขาจะอยากได้วะ” นักรบพูดพร้อมแก้งยีหัวผมจนมันยุ่งฟู จึกยิ้มกว้างไม่เหมาะกับใบหน้าขริ้มๆ ที่มีรอยแผลซ้ำของมัน จนผมเพลื่อยิ้มตามออกมา

ก่อนจะสะดุ้งเฮือกกับเสียงบีบแตรลั่นถนนจากรถของจ้าวทัพ นักรบหันไปยกนิ้วกลางส่งกลับไป “หมาหวงก้าง” สบถออกมาก่อนจะเดินกลับขึ้นไปนั่งบนอัฒจันทร์เหมือนเดิม

ผมดันตัวขึ้นไปนั่งที่เดิม มองสบกับจ้าวทัพที่ยืนจ้องมาอยู่ข้างรถตัวเอง

ยังไฉนนี่...ก็คงไม่พ้นจ้าวทัพที่ชนะ

อย่างทีคิด รถคันสีดำสนิทพุ่งนำเข้าเส้นชัยไปก่อนคัน
อื่น ๆ เสียงเฮลั่นมาจากฝั่งพวกเด็กแพทย์ เจ้าของรถเปิดประตูลงมา
ไม่สนใจเสียงเชียร์ใด ๆ ที่ดังอยู่ ก้าวตรงมาทางผม

จ้าวทัพเอื้อมมือมา คว่ำแขนผมกระซากลอยเข้าหาตัวมัน

“จับแรดได้หนึ่งตัว ภูควรทำยังไงกับมันดี” กระซิบดูที่ข้างหู
ก่อนที่ผมจะรู้สึกว่าร่างตัวเองลอยขึ้นพาดไปบนไหล่กว้างของ
จ้าวทัพอย่างงง ๆ “ดั้นแม่แต่นิดเดียว ภูโยนมึงทิ้งแน่”

“มึง...ไม่อย่างได้ภูไม่ใช่หรอ” เสียงผมแผ่วเบา แต่เพราะอยู่
ใกล้ ๆ ใบหน้าคมดุ จ้าวทัพเลยได้ยินมัน

เสียงแค้นหัวเราะดังลอดออกมา

พร้อมกับคำพูดที่เชือดเฉือนอีกครั้ง

“รู้ แต่ก็ยังเสนอตัว...มึงไม่อายตัวเองบ้างหรือไง”

เขากี่เพ็งเจอ

ผมถูกจ้าวทัพจับมัดใส่ลงในรถ แนนอนว่ายัดนั่นคือจ้าวทัพ มันไม่สนเลยว่าร่างกายผมจะไปกระทบกระทั่งตรงไหนของรถบ้าง เจ็บนะ...แต่ผมก็ไม่ส่งเสียงหรือแสดงสีหน้าอะไรออกไป กัดปากนั่งเงียบอยู่บนเบาะ ขณะที่จ้าวทัพกำลังเท้าแขนอยู่กับประตुरुถ จ้องเข้ามาหาผมที่นั่งอยู่

“เป็นเหยื่ออะไรอีก” คำถามที่ออกจากปากสิดลำนิด ๆ นั้น ทำให้ผมตรึงตายตาไปมอง

พูดใส่กันขนาดนั้น ยังจะกล้าถามอีกว่าเป็นอะไร

ผมเลือกที่จะไม่ตอบ ไม่พูด ไม่อะไรทั้งนั้น หันกลับมา นั่งมองตรงออกไปด้านหน้าแทน เสียใจในสนามยังคงกระหึ่มดัง เพราะมีแข่งกันต่อ แต่รอบนี้ไม่มีของรางวัลอะไร

นักรบมันคงกลับเข้าไปงานวันเกิดเพื่อนมันต่อ ยังไงก็คงดีก้นแน่ ๆ แหะละ ส่วนผมก็คงถูกจ้าวทัพมันพากลับห้อง แต่จะส่งข้อความไปบอกนักรบก่อนว่าผมไม่เป็นอะไร มันจะได้ไม่ห่วงมาก จากสายตา

ที่มองลงมาเมื่อก็ มันคงห่วงผมมากพอสมควร ทำท่าจะลุกตามมาด้วย แต่เฟรมมันดึงไว้ ซึ่งก็ผมนี่แหละที่ขอให้เฟรมมันช่วย ผมไม่อยากจะให้กรบนันมีปัญหาเกี่ยวกับจ้าวทัฟ

ผมขอหาโทรศัพท์ก่อน ปกติผมจะเอาใส่ไว้ในกระเป๋ากางเกงนี่ อยู่ไหนนะ

โทรศัพท์...เฮ้ย! โทรศัพท์ผมอยู่กับเฟรม ยังไม่ได้เอาคืนมาเลย

“ทัฟ โทรศัพท์อยู่กับเฟรม” ผมรีบหันไปบอกคนที่ยืนคุยโทรศัพท์อยู่ด้านนอก จ้าวทัฟขมวดคิ้ว คุยกับคนในสายต่ออีกสองสามคำก่อนจะกดวาง “ใครคือเฟรม” ก้าวเข้ามาประชิดประตูที่เปิดอ้า

“เพื่อน พาไปเอาหน่อย”

“มึงไม่มีเพื่อนชื่อเฟรม”

“อู๊มมั้ง ถ้ามึงคิดว่าไม่ใช่เพื่อน” ผมเริ่มจะหงุดหงิด ก็แค่ให้พาไปเอาโทรศัพท์ มันจะมาตั้งประเด็นกับชื่อคนที่ผมฝากไว้ทำไม “อย่าคิดว่ากูจะต้องนิสัยเหมือนมึงนะทัฟ”

“อย่าปากดีกับกูแซมเปญ” เสียงดุฟังดูน่ากลัว ไม่ต่างอะไรจากโบหน้าซึ่งตึงนั้น แต่มันไม่ได้ทำให้คนอย่างผมรู้สึกอะไรเลยสักนิดแรกๆ ก็กลัว แต่ตอนนี้ชินแล้ว

โดนออกจะบ่อย จะไม่ให้ชินได้ยังไง

“กูจะไปเอาโทรศัพท์” ผมเปลี่ยนเรื่อง ยิ่งต่อปากต่อคำ ก็เหมือนเอาไฟไปสุมนั่นแหละ จ้าวทัฟจะร้อนไปมากกว่านี้เปล่าๆ

“ลงมา”

ผมก้าวลงจากรถ ดันประตูปิดก่อนจะเดินตามจ้าวทัฟเข้าไปทางประตูหลังของคลับ เดินนำผมขึ้นไปชั้นสอง แยกจากโซนไวโอไฟ

จะมีห้องสำหรับจัดปาร์ตี้อะไรพวกนี้

มันเป็นห้องเก็บเสียง มีคนเดินเข้าเดินออกเกือบตลอดเวลา ส่วนมากก็เพื่อนของเฟรม แล้วก็คนรู้จัก

จ้าวทัพหลีกให้ผมเปิดประตูเข้าไป เดินตามเข้ามาเงียบๆ เสียงพูดคุยในตอนแรกลดลง แต่ไม่ได้เงียบสนิท สายตาหลายคู่ที่มองเลยไปด้านหลังผมนั้นไม่ค่อยเป็นมิตรเท่าไร แต่ก็ไม่ได้ทำให้จ้าวทัพรู้สึกอะไร นอกจากเดินมาโอบรั้งเอวผมไว้เงียบๆ จนเดินไปถึงคนกลุ่มใหญ่ที่นั่งดื่มกันอยู่

นักรบเงยขึ้นมามองเมื่อเพื่อนที่นั่งข้างๆ สะกิดบอก

ข้างกายอีกด้านมีร่างของนะโมฟุบอยู่ จากท่าทางผมว่าน่าจะเมา

ตรงหน้ามีแก้วเหล้าวางอยู่สามสี่แก้ว

“เรา อีก...เราอยากกลับแล้ว” คนเมาส่งเสียงอ้อแอ้ปนสะอื้นตลอดออกมา พวกนักรบคงบังคับให้ดื่มแน่ๆ ช่วยมาให้โดนรังแกชัดๆ เลย ใบหน้าตอนที่เงยขึ้นมาแดงก่ำ สบตากับผมเหมือนขอให้ช่วย “พา...เราไปที่”

ผมอ้าปากจะพูด แต่ก็ชะงักเพราะมือตรงเอวที่คลายออก จ้าวทัพเดินตรงเข้าไปที่นะโม ทำในสิ่งที่ผมไม่คิดว่ามันจะทำ คือการซ้อนร่างที่โอนเอนไร้สติขึ้นอุ้มแบบไม่บอกไม่กล่าว

ความรู้สึกผมตอนนั้นมันยิ่งกว่าตอนที่เห็นจ้าวทัพกับเพื่อนมันบนเตียง

เปลอกำมือเข้าหากันแน่น ก่อนจะปล่อยคลายออก ทำเหมือนว่าผมไม่ได้คิดอะไร แล้วหันไปหาเฟรมที่นั่งมองอยู่เช่นกัน “เฟรม เราเอาโทรศัพท์ที่ฝากไว้”

“อืม ว่าจะฝากกลับไปให้”

ผมรับโทรศัพท์คืนจากเฟรม หันไปมองจ้าวทัพพร้อมกับร่าง
ที่อยู่ในวงแขนนั้น “จะพาไปที่ห้องเธอ”

“ส่งบ้าน”

“มึงรู้จักเธอ” เสียงผมเหมือนจะแผ่วลง ไม่เห็นเคยรู้เลยว่า
จ้าวทัพรู้จักคนลักษณะแบบนี้ด้วย...ไม่ใช่ว่านะโมไม่ดีหรืออะไร
นะโมน่ารักก็จริง แต่ที่ผ่านมาก็ไม่ได้เด่นขนาดจะอยู่ในสายตาของ
คนแบบจ้าวทัพได้เลย

มันเหมือนมีอะไรมากกว่านั้น อะไรที่ผมไม่รู้มาก่อน

ไม่รู้ทำไมความรู้สึกผมถึงได้ร้องเตือนตลอดเวลาที่เห็นสายตา
ของจ้าวทัพมองคนที่มันกำลังอุ้มอยู่

“ไม่รู้จักจะไปส่งได้เธอ ได้โทรศัพท์แล้วก็เดินมาสักที” เสียง
จ้าวทัพติดจะรำคาญนิด ๆ พุดเสร็จก็ก้าวเท้าเดินตรงออกไปที่ประตู
ผมก้มลงมองพื้นสักพัก เงยหน้าขึ้นส่งยิ้มบาง ๆ ให้กับพวกเพื่อน ๆ
นักรบที่มองอยู่

“อะไรวะ อย่าทำหน้าแบบนี้กันดิ วันเกิดเฟรมนี่ ขอให้ม
ความสุขมาก ๆ นะเว้ย เลี้ยงข้าวเราด้วยพรุ่งนี้ ภูกลับแล้วนะรว อย่า
ดื่มเยอะ มึงอะ เตียวซัปรถกลับอีก”

ผมขยับยิ้มอีกรอบ ไม่อยากทำให้พวกมันรู้สึกกร่อย ถึงจะไม่
สนิทแต่ก็เจอกันบ่อยพอสมควรกับเพื่อนของนักรบ เพียงแต่ผมมัน
ประเภทสนิทกับคนยากก็เท่านั้น

“ไปนะพวกมึง”

“เออ บายวะ” เฟรมพยักหน้าให้

ผมหุบยิ้มลงหลังจากหันหลังให้พวกเพื่อน ๆ ขาที่กำลังจะก้าว
ออกมาชะงักเพราะเสียงของนักรบที่ร้องเอาไว้

“เมื่อไหร่มึงจะเลิกฝันยิ้มแบบนี้ล่ะสักทีวะแซม”

...ฝันยัมนั้นหรือ

“อย่างน้อยมันก็ดีกว่าร้องไห้หรือเปล่าวะ”

ผมนั่งอยู่กับความเงิบงันภายในรถราคาเหยียบล้านของ
จ้าวทัพ เราต่างคนต่างก็รู้เรื่องที่จะพูด รวมถึงเรื่องของคนที่นอน
หลับอยู่ตรงเบาะหลัง ผมอยากรู้ แต่ไม่อยากเอ่ยปากถาม เพราะถ้า
จ้าวทัพเห็นว่าผมสำคัญ ก็คงเล่าให้ฟังไปแล้วละ

จ้าวทัพยังคงขับรถตรงไปเรื่อย ๆ บนถนนกว้างในยามดึก เลย
ซอยคอนโดมาได้สักระยะ ออกมาแถบชานเมืองหน่อย ๆ แต่ไม่ได้
อยู่ห่างจากมหา'ลัยมากเท่าไร

แถวนี้มันเป็นย่านอันตรายนพอสมควรเลยนะ เต็มไปด้วย
พวกขี้เมา พวกค้าขายยากันเป็นว่าเล่น อยู่บอคนะว่านะโมอาศัย
อยู่แถวนี้ล่ะ

“...บ้านของนะโมอยู่แถวนี้หรือ” นากลัวชะมัด ตอนจ้าวทัพ
ขับรถเข้ามาในซอยมีแต่พวกขี้เหล้านั่งกันเต็มไปหมด ตรงไปตาม
สองข้างทางรก ๆ ก่อนจะจอดที่บ้านไม้หลังหนึ่งที่สภาพไม่เก่าไม่ใหม่
แต่ก็ไม่เชยชวนให้น่าอยู่เลยสักนิดเมื่อมองสภาพแวดล้อมรอบ ๆ

“ทำไม ใครมันจะไปเกิดมามีชีวิตดี ๆ เหมือนมึงทุกคนล่ะ”

จ้าวทัพตอกกลับมาเสียงเรียบนิ่ง

ตามผมปรายมองมาคล้ายจะติว่าหน่อย ๆ ก่อนจะลงจากรถ
ไปเปิดอุ้มเอาคนเมาที่นอนอยู่ขึ้นมา

“ลงมา”

“ไม่ กูรอในรถ มึงจะเข้าไปก็เข้าไปคนเดียว” ผมเหลือบมอง
สถานที่รอบ ๆ อีกครั้ง ไม่มีทางที่ผมจะก้าวขาเข้าไปในบ้านหลังนั้น
แน่ ๆ มองตรงไปเห็นพวกคนเมาที่นั่งดื่ม นั่งคุยกันลั่นจนมาถึงตรง

นี้ ผมก็ยังไม่อยากจะลงไป ถึงจ้าวทัพจะว่าอะไรมาอีก ผมก็ไม่ลง
“กุลิมไปว่ามึงมันลูกคุณหนู อยากจะอยู่ก็อยู่ แต่ถ้าถูกใครลาก
ลงข้างทางไปก็อย่ามาร้องให้กูช่วยทีหลังแล้วกัน”

ผมเมินถ้อยคำที่ถูกส่งมา ยกสมาร์ทโฟนในมือขึ้นเล่น
ไม่สนใจเสียงประตูดอกที่ถูกดันเปิดลั่น ไม่เกรงใจราคารถตัวเองเลย
แม้แต่บ่อย ผมก็ผิดเสมอ นั่นแหละ ไม่ว่าจะทำอะไร พุดอะไรออก
ไป สำหรับจ้าวทัพแล้ว ผมก็ยังคงผิดอยู่ดี

“อ้าว หนูจ้าวทัพ...แล้วนะไม่เป็นอะไรลูก”

“เมานิดหน่อยครับ ผมชื้อยาแก้แสบก็ติดมาด้วย ยังไงเอาไว้
ให้นะโมกินหลังตื่นนะครับ”

“โอ้ นะโมนี่ ربกวนเราครั้งที่สองแล้วนะลูก มา ๆ เข้ามาก่อน
ทานข้าวทานปลาหรือยังล่ะ”

“เรียบร้อยแล้วครับ...” เสียงพุดคุ้ยดังแว่วเข้าไปด้านในบ้าน
ผมจ้องมองแผ่นหลังกว้างของจ้าวทัพจนลึบสลายตา สมกับเป็น
จ้าวทัพนั่นแหละ ถึงจะนิสัยแยแค่ไหน แต่ถ้ากับผู้หญิงหรือคนที่
อายุมากกว่า จ้าวทัพจะยังนอบน้อมให้เสมอ ขนาดกับพ่อแม่ผม
จ้าวทัพยังพุดคุ้ยดีด้วยเลย

ถึงพ่อแม่จะไม่ค่อยพุดกลับมาด้วยดี ๆ ก็เถอะ

แต่ท่าทางผู้หญิงคนนั้น...ใช่แม่ของนะโมหรือเปล่า ผมก็ไม่รู้
เหมือนกัน แต่ถ้าใช่ ก็ดูเหมือนจะรู้จักจ้าวทัพอยู่แล้วด้วย ไม่ได้ตกใจ
อะไรเลยที่จ้าวทัพอุ้มนะโมเข้าไปแบบนั้น

แสดงว่ามีอะไรมากกว่าที่ผมรู้จริง ๆ สินะ

อะไรที่มากพอจะทำให้จ้าวทัพแสดงมุขอ่อนโยนที่ผมไม่เคย
ได้รับมันออกมาแบบนั้น

จ้าวทัพหายเข้าไปนานมาก นานพอที่จะทำให้ผมหลับผล็อย

ไปบนรถ ตื่นมาตอนที่ได้ยินเสียงประตูรถถูกเปิด และร่างของ
เจ้าของรถที่ขยับขึ้นมานั่งเงียบ ๆ

“จะไปส่งกุที่ห้องก่อนหรือเปล่า” ผมถามไปเสียงจ้วเจีย ยกมือ
ขึ้นขยี้ตาตัวเองเบา ๆ ก่อนจะหันไปขอคำตอบจากคนข้าง ๆ “ทัฟ...”

“อย่าเรื่องมาก อยากกลับห้องมึงมากก็ลงเดินไปเอง กูจะกลับ
ห้องกู” เสียงดุถูกส่งกลับมา จ้าวทัฟยังคงมองตรงไปที่ถนน ชักกลับ
ออกมาทางเดิม ตรงไปยังคอนโดฯของตัวเอง

ผมไม่ได้อยากกลับ แต่ทุกครั้งจ้าวทัฟก็จะส่งผมก่อน เพราะ
ไม่ชอบให้ผมไปอุ่นวายที่ห้องมัน

“กูแค่ถาม...ไปห้องมึงก็ห้องมึงสิ จะดูทำไม” ผมแบ่ปากพิมพ์
บ่นไป จ้าวทัฟเลียบทางตามาทางผมนิด ๆ หักรถเลี้ยวเข้าไปจอด
ตรงที่จอดรถของคอนโดฯ

ระหว่างที่เดินขึ้นห้อง ผมก็พิมพ์ตอบโต้กับนักรปผ่านช่องแชท
สีเขียวไปพลาง จ้าวทัฟไขกุญแจห้อง เปิดออกแล้วเดินผ่านโซนครัว
ตรงหายเข้าไปในห้องนอนโดยมีผมเดินตามเข้าไปติด ๆ

“ทัฟ...อีก โอ้ย! เดียว อ้อออ” เงยหน้าขึ้น ร่างกายผมก็ถูกดัน
ติดกับบานประตูที่เพิ่งจะปิดลง จ้าวทัฟออกแรงบีบตรงช่วงGRAM
เมื่อผมดัน ใบหน้าดูดันโน้มเข้ามาหาจนแทบชิด

“มึงคิดจะทำอะไร”

คำถามที่หลุดออกมาทำผมขมวดคิ้วแน่น

อยู่ ๆ ก็มาถาม...บอกตรง ๆ ว่าผมไม่เข้าใจ “อะไร อ้อ ทัฟ!
มันเจ็บ มึงพูดถึงเรื่องอะไร”

“นะโม เพื่อนมึงมอมเหล้านะโม มึงตั้งใจให้ไหมแซมเปญ”
ร่างกายผมคล้ายจะหมดแรงลงทันที สองแขนที่พยายามแกะรั้งมือ
ของจ้าวทัฟอยู่ปล่อยตกลงข้างตัว จ้องตอบกับร่างสูงตรงหน้าด้วย

ความไม่เข้าใจ

ทำไมถึงคิดว่าผมตั้งใจ

เรื่องจริงที่ผมไม่ได้คิดจะช่วยนะโมตั้งแต่แรก แต่ผมก็ไม่คิดจะใช้วิธีเหี้ย ๆ แบบนั้นใหม่ นะโมไม่ได้อยู่ในความสนใจของผมเลยด้วยซ้ำ แล้วตอนนั้นผมก็ยังไม่รู้ด้วยว่าจ้าวทัพรู้จักกับนะโมมาก่อน

...หรือถึงรู้จัก ผมก็ไม่เคยคิดจะทำอะไรใครก่อนหรือเปล่า ทำไมต้องมองผมด้วยสายตาแบบนั้นวะ

ผมในสายตาของจ้าวทัพมันแยขนาดนั้นเลยหรอ ทั้ง ๆ ที่ตอนมาจีบ...

ผมยกมือขึ้นผลักจ้าวทัพออกจากตัว “ทุกอย่างที่ภูทำก็เพราะมึง จ้าวทัพ ไม่เกี่ยวอะไรกับคนที่ชื่อนะโมคนนั้น เหอะ...คิดว่ากูอยากลดตัวลงไปยุ่งกับเด็กทุนแบบนั้นมากหรือไง มึงให้ค่าคนของมึงสูงไปหรือเปล่า”

รอยยิ้มหยันปรากฏขึ้นบนใบหน้าผม จ้าวทัพยังคงนิ่ง นัยน์ตาคู่สวยนั้นไม่ลดคลายความดุลงเลยแม้แต่น้อย

“...”

“มีสักครั้งบ้างไหมทัพ...ที่มึงจะห่วงกูก่อนคนอื่น มึงโกรธที่กูเป็นของรางวัล แต่มึงไม่ห่วงกู มึงห่วงนะโมทั้ง ๆ ที่กูเป็นแฟนมึง... ถ้าจะทำกันขนาดนี้ ทำไมมึงไม่ทิ้งกูไว้ที่สนามวะ ปล่อยให้กูเป็นของรางวัลคนอื่น บางทีกูอาจจะเลิกรักมึงได้เร็วขึ้นก็ได้”

ร่างผมถูกปล่อยเป็นอิสระ

จ้าวทัพหันหลังเดินตรงไปที่ตู้เสื้อผ้า ผมรู้ว่ามันฟังที่ผมพูดทุกประโยค แต่ก็เลือกจะไม่สนใจ เรียวแขนกำยำถอดเอาเสื้อผ้าวอกจากตัว หยิบผ้าเช็ดตัวเดินเข้าไปอาบน้ำเงิบ ๆ

ทั้งผมให้เดินไปนั่งอยู่บนเตียงอย่างไร้ความคิดใด ๆ ในหัว

ก่อนที่เสียงไลน์จะดังขึ้น

นักรบส่งสติ๊กเกอร์หน้าตาปัญญาอ่อนที่มันชอบมาให้ ส่งมารัว ๆ จนผมเริ่มหลุดยิ้มนิด ๆ ขยับนิ้วพิมพ์ตอบมันไปบ้าง

แซมเปญู :): : เป็นบ้าอะไรมึง

นักรบ : อย่าทำหน้าดุดิ ยิ้มหน่อยๆ เดี่ยวโลกนี้ไม่สวยนะ ถ้ามึงไม่ยิ้ม

บ๊าบอ...

ผมหลุดขำออกมากับข้อความของเพื่อนสนิท เห็นมันดูๆ โหดๆ ใครจะรู้ว่าจะเสียได้ขนาดนี้ รู้เลยว่าตอนจิบน้องมินมันจะต้องเสียวเบอร์ไหน พรุ่งนี้จะเอาไปแหวให้ดู
ดิง!

นักรบ : แอบยิ้มอะดิ หิ

สัส รู้ดี แสบรู้จริง ๆ

แซมเปญู :): : โลกสวยยังอะ โลกสวยแสดงว่ากูยิ้มแล้ว

ผมหัวเราะพิมพ์ตอบมันไปอีกรอบ ก่อนที่โทรศัพท์ในมือจะถูกเจ้าของห้องคว้าเอาไป จั่วทัฟในสภาพผ้าเช็ดตัวพันรอบเอวก้มมองสมาร์ทโฟนในมือสลับกับผมที่นั่งอยู่

“ไปอาบน้ำ”

“เอาโทรศัพท์มา กูคุยกับเพื่อนอยู่”

“กูบอกให้ไปอาบน้ำ เลิกเอาว่าจะลุกไปอาบดี ๆ หรือจะให้

กูโยนโทรศัพท์มึงทิ้งลงไปข้างล่าง” ลั่นคำขู่ผมก็แดงตัวลุกจากเตียงทันที กระแทกเท้าผ่านร่างสูงไปเหยียบเสื้อผ้าวกับผ้าเช็ดตัวตรงเข้าห้องน้ำ

ปล่อยให้จ้าวทัพมันยืนจ้องโทรศัพท์ผมในมือที่มีเสียงไลน์ดังมาไม่หยุด

นักรบ: สวยดี มึงอะสวย หยอก

: เอ้า เจียบ

: แหม อย่าเจียบดิ ใจไม่ดี

: สัส หายไปไหนวะ

ดวงตาเรียวดูเลือนมองบทสนทนาหนึ่ง เหลือบมองประตูห้องน้ำที่ปิดสนิทพร้อมกับเสียงน้ำไหลที่ดังออกมา มุมปากหยักกระตุกยิ้มร้ายก่อนจะขยับนิ้วพิมพ์ลงไปบนช่องแชทที่เขาเข้าไปอ่าน

แฮมเปญ :): : เวลาของผัวเมีย ไม่เสียดิ

หรือถ้าไอ้นักรบยังอยากจะเลือกอยู่ก็ให้โทร.มา

โทร.มาฟังเสียงหวานๆ ของเพื่อนมัน เวลาอยู่ได้ร่างเขาเ

หัวใจที่ถูกเหยียบซ้ำ

วันหยุดยาวแบบนี้ผมควรจะกลับบ้านไปหาพ่อกับแม่ แต่
เพราะเมื่อคืนถูกจ้าวทัพรังแกไปพอสมควร เลยกลายเป็นว่าผมยัง
ลุกจากเตียงไม่ขึ้นมาจนสายเกือบจะเที่ยง รู้สึกเหนียวเหนอะหนะ
ไปทั้งตัวจนทนไม่ไหว ฝืนกลืนความปวดร้าวทั้งหมดลากพาตัวเอง
เข้าไปอาบน้ำจนได้

ผมเพิ่งจะโทร.ไปบอกพ่อกับแม่มาว่าจะไม่กลับวันหยุดยาวนี้
แม่ผมก็ยังคงตามใจเหมือนเดิม บอกแค่ว่าเวลาก็กลับมาบ้าง ส่วน
พ่อนะ...โอ้วววลั่นเข้ามาในสายจนหูแทบจะแตก

แล้วก็ปิดท้ายด้วยการบ่นเรื่องจ้าวทัพไปอีกเป็นครึ่งชั่วโมง

ซึ่งคนโดนบ่นตอนนี้ก็ไม่ว่าไปอยู่ไหน ผมคิดว่าไว้ว่าจะชวน
จ้าวทัพไปเที่ยวบ้าง นานแล้วที่ไม่ค่อยได้ไปเที่ยวด้วยกัน จริง ๆ
คุณนะ ไม่ค่อยได้ไปไหนอย่างคนอื่นเท่าไรหรอก เวลาชวนจ้าวทัพ
ก็บ้ายเบี่ยง เมินเฉยตลอด จนผมตี้อมาก ๆ นั่นแหละ ถึงจะได้ไปที่
นั่นก็เมื่อตอนคบกันแรก ๆ ด้วย พอมาช่วงหลัง ๆ ก็ไม่ได้ไป

ไหนด้วยกันอีกเลย

ผมก็เข้าใจว่าจ้าวทัพมันเรียนหนัก พอมีเวลาก็จะใช้ไปกับเพื่อนมันมากกว่า จนมาตอนนี้ผมเริ่มที่จะไม่เรียกร้องอยากไปไหนกับมันแล้วละ แต่วันนี้มันเบื่อ ๆ เลยอยากจะลองชวนเท่านั้น

ถ้าไม่ไป ผมก็จะชวนนักรบไปแทน...แต่ไม่รู้ว่าวันนี้มันจะไปไหนกับน้องมินหรือเปล่านั้นสิ

เฮ้อ เบื่อจัง...

ผมอาบน้ำแต่งตัวเสร็จ เดินออกจากห้องนอนมาตรงโถงนั่งเล่น ห้องเสบียงสนิทไร้เงาของเจ้าของห้อง ไปไหนของเขาอะ...โทร. หากไม่รับ สามสี่สายแล้วที่ผมโทร.ไป ปกติถึงจะใจร้ายแค่ไหน แต่จ้าวทัพก็รับสายผมตลอดนะ จะคุยไม่คุยก็รับ

ครั้งนี้แปลก ๆ หรือจะยุ่งอยู่

ไม่ควรรู้ก็ได้ ผมโทร.ไปหานักรบดีกว่า หิวข้าวด้วย ไปหาอะไรกินแล้วให้นักรบมันพาไปเที่ยวก็ได้ ผมเหงา...ไม่อยากรอนอนอยู่ห้องคนเดียวแบบนี้

นักรบรับโทรศัพท์ผม แต่เหมือนมันไม่ค่อยอยากมาเท่าไร จนถูกผมอ้อนใส่ไปนั่นแหละ ถึงได้ยอมมารับพาไปเที่ยว มันถามว่าทำไมผมไม่ให้จ้าวทัพพาไป ทำทางโกรธ ๆ

ผมก็ไม่ว่ามันโกรธอะไร เพราะเมื่อคืนอาบน้ำเสร็จ จ้าวทัพก็ไม่ให้ผมได้แตะโทรศัพท์อีกเลย

เพิ่งจะได้จับก็ตอนตื่นมานี้แหละ

ผมลงมารอนักรบอยู่ข้างล่าง ระหว่างนั้นก็เลื้อยหาร้านอาหารอร่อย ๆ ไปด้วย จะได้ไม่ต้องคอยมองหาร้านอาหาร เสียเวลาไปเที่ยวต่อด้วย นักรบมันอุตส่าห์วางไปกับผมได้ทั้งที

ปรี้น!

เห้ย!...นักรบ! บ้าบอ อยู่ๆ มาบีบแตรไล่ ไทศัพท์ผมเกือบ
ปลิวร่วงไปบนถนนแล้วไหม

“ไ้รวบ สัส! มึงจะบีบทำไมวะ ตกใจหมด” ผมเปิดประตูรถขึ้น
ไปนั่ง บนใส่คนขับที่ทำหน้าไม่รู้ไม่ช้อยู่ด้านข้าง

ไม่ติดว่าผมโทร.ให้มันมาเองนะ...จะยกเท้าถีบให้ติดกระจก
เลย ชอบกวนตีนัก

“ใครให้มึงก้มมองแต่ไทศัพท์เองอะ แล้วไหน...จะไปไหน”
นักรบชะเง้อข้ามมาหาผมที่ยังเลื้อนมือถือในมืออยู่ “ร้านนี้ร่อย กู
เคยพามินไปกิน”

“จันร้านนี้ แล้ววันนี้ไม่ไปไหนกับมินหรือ” ผมถาม เงยหน้า
ขึ้นมองเพื่อนตัวเองที่หน้าจะสิงกันเข้ามา ถามว่าหวั่นไหวหรือเปล่า
ตอบเลยว่าไม่ ถึงผมจะชอบผู้ชายแต่กับไ้่นักรบเนี่ย สนทนกันเกิน
กว่าจะคิดอะไรเกินเลยได้แล้วละ

“...ไม่ สรุปร้านนี้นะ แล้วมึงอยากเที่ยวไหน”

“กูก็ไม่รู้...กูแค่ไม่อยากอยู่ห้องคนเดียว”

“...”

นักรบจ้องหน้าผมเงิบ ทำท่าเหมือนจะพูดอะไรสักอย่าง แต่
ก็เงิบไปอีกรอบ ก่อนจะวางมือลงมาบนหัวผม ชยี้เบาๆ พอให้ผม
ไว้วาย แล้วมันก็ผละออก

“กูมีที่จะพามึงไปแล้ว”

“ที่ไหน”

“เฉยๆ เอะ เดียวถึงก็รู้เอง”

...

..

.

สวนสนุกเนี่ยนะ!

“รบ! อย่าบอกนะว่า...”

“ใช่ สวนสนุก ปะ เข้ากัน เดี่ยวภูพาเล่นให้ครบทุกอย่างเลย”
 นักรบยกมือขึ้นมาพาดรอบคอผม เกี้ยวดึงให้เดินตามไปข้างๆ มัน
 แล้วดูมันยิ้มดี ขณะที่หน้าผมนี้อยู่ลงด้วยความหงุดหงิด หันไปพาด
 ไหล่เพื่อนสนิทตัวเองแรงๆ อย่างหมั่นไส้

ผมลืมหื้มไปเลยว่านักรบมันชอบสวนสนุก! ชอบเล่นเครื่องเล่น
 ที่มันชวนคลั่งได้ละ แล้วมันก็กำลังจะลากผมไปเล่นด้วย

“หยุดดด รบ! ไม่เอา ไม่เอารถไฟเหาะ ไม่!”

“อย่าไว้วางใจดิอะ คนมองแล้วเนี่ย” ผมขมวดคิ้ว หันมองไป
 รอบๆ อย่างที่ไอนักรบว่า คนที่ยืนอยู่รอบๆ มองตรงมาที่ผมสองคน
 บางคนทำท่ายิ้มๆ ขำๆ มาด้วย

ฮึ้ยยย หงุดหงิด

ก็ผมไม่ชอบเล่นอะไรแบบนี้ นักรบมันก็ชอบแกลังกันอยู่
 เรื่อย

“ไม่เล่นอันนี้ จั๊นบ้านผีสิงไหมมึง”

ตบ!!!

“ไปเล่นคนเดียวเลย!” นักรบหัวเราะลั่นเมื่อผมผลักมันออก
 ก็ดูมันดี ขวนไปเล่นแต่ละอย่าง ก็รู้ว่าผมไม่ชอบอะ ยังจะมาแกลัง
 กันอีก ไม่รู้แล้ว ผมเห็นไอติมแท่งขายอยู่ตรงนั้น ผมจะไปซื้อไอติม
 กิน

“แหม ไกรรเหรอ...รอภูด้วยดิ ไม่แกลังแล้วเนี่ย”

“ไม่ต้องเลยมึงอะ เลี้ยงไอติมกูเลย”

“อ้าว อะไรวะ มึงนี่ รวยแล้วยังจะงกอีก” บ่นนะ แต่ก็เดินไป
 ซื้อมาให้ผมอยู่ดี “เอาไป อยากเล่นอะไรหรือเปล่า ไหนๆ ก็มาแล้ว”

“กินก่อน แล้วค่อยดู”

“ม้าหมุนใหม่”

...

ผมหันหน้าหนีนักרבทันที กลอกตากับเสียงหัวเราะมีความ
สุขที่ได้แก่งหยอกผมให้หงุดหงิดได้ ก่อนจะเดินไปนั่งเล่นตรงข้าง
บ่อปลาที่มีรั้วล้อมอยู่รอบ ๆ มีที่นั่งให้นั่งพักผ่อนแดดได้

นักרבขอไปคุยโทรศัพท์

ท่าทางมองจากไกล ๆ ดูเคร่งเครียด ก่อนที่มันจะวางแล้วเดิน
กลับมาหาผมด้วยใบหน้าที่ยิ้มบอกว่าไม่ค่อยโอเคเท่าไร

“มีอะไรเปล่า”

“มิน...แม่จะฆ่าตัวตายอะ พ่อเขาโทรมาให้กูไปดู ไปกับกู
ใหม่แซม” นักרבเอ่ยถาม ผมตกใจนิด ๆ ที่รู้สาเหตุที่ทำให้เพื่อนผม
เครียด นี่ใช่เหตุผลที่นักרבมันไม่อยู่กับมินวันนี้หรือเปล่า

“ทะเลาะกันหรอ ทำไมไม่บอกอะ กูจะได้ไม่กวน”

“ไม่ กูเลิกกับมินแล้ว...”

อะ!? ผมไม่เห็นรู้เลย ไม่กี่วันก่อนมันก็ยังดี ๆ อยู่ ไม่ใช่หรอ
“เพราะกูหรือเปล่า ให้กูพูดให้ไหม”

“ไม่ต้องหรอก กูแค่เบื่อ...”

“รบ”

“มึงจะไปไหม ไม่ไปกูจะได้แะส่งที่ห้อง”

ผมกำลังจะตอบว่าไปด้วย ถ้าตอนนั้นสายตาไม่บังเอิญจับ
ภาพใครบางคนที่กำลังเดินผ่านไป ร่างสูงโปร่งในชุดสบาย ๆ ถือ
ตุ๊กตารูปคนกลาง ดึงดูดยายตาใครหลายคนให้มองตาม

ใบหน้าเรียบ ขัดกับแววตาที่ดูสบาย ๆ ไร้แววดุดันอย่างที่
ผมเจอมาตลอดทำเอาใจกระตุก

จ้าวทัพมาทำอะไรที่นี่...

“ทัพ...”

ข้อสงสัยทั้งหมดถูกคลายออก เมื่อร่างนั้นเดินตรงเข้าไปหาผู้ชายตัวเล็กคนหนึ่งที่กำลังยืนหอบกองกระดาศไไว้ในมือ หันมาส่งยิ้มให้แฟนผม เมื่อฝ่ามือหนาววางลูบลงไปบนหัวผมเบา

ผมอยู่ตรงนี้ ไม่ต้องเห็นใบหน้า เห็นสายตาจ้าวทัพก็ยิ่งสัมผัสได้ว่ามันอ่อนโยนขนาดไหน

และมันจะไม่เจ็บขนาดนี้เลย ถ้าคนคนนั้นที่อยู่ข้างๆ จ้าวทัพไม่ใช่...นะโม

เด็กทุนที่จ้าวทัพพาไปส่งถึงบ้านเมื่อคืนนี้

“แหม มองอะไรวะ” นักรบหันมองตามสายตาผมไป และคนใจร้อนแบบมันไม่มีทางอยู่เฉยๆ ผมรีบคว้ามือเพื่อนสนิทที่ตั้งท่าจะเดินเข้าไปหาสองคนนั้น สายหวับออกให้มันไปทำธุระที่ค้างคาอยู่

“มึงต้องไปหาหมื่นไม่ใช่เหรอ ไปเถอะ”

ผมลุกขึ้นยืน ตบไหล่เพื่อนสนิทสองสามทีเบาๆ “เดี๋ยวกูกลับกับทัพ มึงไปเถอะ กูไม่เป็นไร”

ผมรู้ว่านักรบมันโกรธแทน มันมักจะโกรธแทนผมเสมอ นั่นแหละ เรื่องอะไรก็ตามที่เกิดจากจ้าวทัพนะ แต่ครั้งนี้ผมไม่อยากให้มันเป็นเรื่องใหญ่ ขนาดวันนั้นที่พวกมันมอมเหล่านะโม จ้าวทัพยังโกรธขนาดนั้น จะทำอะไรก็ต้องคิดหน้าคิดหลังดี ๆ

นักรบเงียบคิด สายตายังคงจดจ้องคนสองคนที่ยืนคุยกันอยู่ ก่อนที่มันจะถอนหายใจออกมา ตะฝ่ามือลงบนแก้มผมเบา ๆ

“มีอะไรก็โทร.หากู...มึงยังคงสำคัญที่สุดสำหรับกู”

“บ้า...มินได้ยินน้อยใจตายหาเลย” ผมปิดมือมันออกเบา ๆ ผมไม่ได้โง่หรือดูไม่ออกว่านักรบคิดยังไง หลายปีแล้วที่สายตามัน

บอกแบบนี้ แต่ผมแค่หลับหูหลับตาไปเท่านั้น เป็นเพื่อนกัน แบบนี้นะดีแล้ว

อย่างน้อยก็ไม่ต้องกลัวว่านักรบจะทิ้งผมไปเมื่อไหร่

“หึ! ถ้ามันไม่พากลับก็โทร.บอก จะมารับ”

“อ้อ ไปได้แล้วนา” ดันไหลมันเบา ๆ นักรบเหลือบมองตลอดเวลาที่เดินออกไป จนกระทั่งแผ่นหลังนั้นหายลับ ผมถึงได้หันกลับ ไปมองคนสองคนตรงมุมนั้นอีกรอบ ยกมือขึ้นเสยผมที่ปรกหน้าตัวเองขึ้น

ก้าวเท้าตรงไปด้วยใบหน้าที่มีรอยยิ้มบาง ๆ ประดับอยู่

“ทัฟ...”

เจ้าของชื่อเหลียวกลับมา คิ้วเข้มผูกติดกันเมื่อผมเข้าถึงตัว ยกมือขึ้นแตะบนท่อนแขนแกร่งเบา ๆ

หันไปส่งยิ้มให้กับนะโมที่มองอยู่ “ไง”

“คุณ...วันนั้น ผมกำลังหาอยู่เลย ขอคุณนะครับที่ช่วย” ผมก้มมองมือตัวเองที่ถูกคนตัวเล็กกว่าจับเอาไว้ ปรายตามองจ้าวทัฟที่จ้องมานิ่ง สายตาเหมือนกำลังจับผิดผมอยู่กลาย ๆ

“ไม่เป็นไร แล้วมากับทัฟเหรือ” ผมถาม ค่อย ๆ ดึงมือตัวเองออกมา มอง ๆ แล้วนะโมก็น่ารักจริง ๆ นั้นแหละ ถ้าถอดแว่นทรงกลมออก เอาผมที่ปรกหน้าปรกตาขึ้นก็คงจะดูดีมาก

มือผมเอื้อมเข้าไป ทำท่าจะดึงแว่นเซย ๆ นั้นออก

แต่ก็ถูกจ้าวทัฟคว้าไว้ แรงบีบและเสียงดุ ๆ นั้นทำผมสะดุ้ง “มึงจะทำอะไร”

ผมก้มมองมือตัวเองนิ่ง ยิ่งผมเงยบาก็เหมือนแรงบีบของจ้าวทัฟมันจะมากขึ้นเรื่อย ๆ แต่ผมคงไม่รู้สึกรู้สึกรอก ในเมื่อแผลที่ใจมันเจ็บกว่า แผลกายจะไปรู้สึกอะไรอีกล่ะ

“พี่ทัพ ทำหน้าอะไรนะ พี่เขายังไม่ได้ทำอะไรเลย” นะโม พุดแทรกขึ้น แต่ลงบนแขนจ้าวทัพอีกที

แรงบีบเริ่มคลาย จ้าวทัพปล่อยมือผมออกหนึ่ง ๆ

“เรารุ่นเดียวกัน” ผมหันไปบอกคนที่เข้าใจว่าผมเป็นรุ่นพี่ เหมือนนะโมจะไม่รู้จักผม ท่าทางไม่ได้มีการเสแสร้งใด ๆ ให้เห็น คงจะไม่รู้จักผมจริง ๆ นั่นแหละ ทำหน้าตกใจออกมาขนาดนั้น

“จริงเหวอ! ดีจัง เราซื้อนะโมนะ เรียนคณะวิทย์ แล้วเอ๋อ... นาย ชื่ออะไรเหวอ” เสียงตื้นตันในคราแรกเริ่มสั่นประหม่าเมื่อถูก ผมจ้องนิ่ง นะโมเผลอก้าวถอยหลังไปหนึ่งก้าวขยับชิดกับจ้าวทัพที่ยืนอยู่ข้าง ๆ

หี! ผมน่ากลัวขนาดนั้นเลยเหวอ

ก็เห็นพุดไม่หยุด เลยมองก็แค่นั้น

“แซมเปญ เรียนบริหาร”

“อ้อ โทษที เห็นพี่ทัพบอกว่าแซมเปญเป็นเพื่อน เราเลยนึก ว่าแซมเปญเป็นรุ่นพี่”

ผมหันมองแฟนตัวเองที่อยู่ ๆ ก็กลายเป็นเพื่อนกันแบบงง ๆ จั้นเหวอ...ผมเป็นเพื่อนสินะ

“ทัพบอกแบบนั้นเหวอ”

“ใช่ เราเอ๋อ เห็นพี่ทัพอุ้มแซมเปญวันนั้น ก็เลยนึกว่าเป็นแฟน กัน แต่พี่ทัพบอกว่าแค่เพื่อน เราขอโทษนะที่เข้าใจผิด” เหมือน นะโมจะไม่รู้จริง ๆ ว่าผมกับจ้าวทัพเป็นอะไรกัน เจ้าตัวยังคงพุดนุ่น พุดนึ่ง ขณะที่ผมสบอยู่กับตาเรียวดุทีให้ความรู้สีกว้างเปล่า

อย่างจั้นเหวอ...

“ทัพบอกว่าเพื่อน...ก็เพื่อนนั่นแหละ แล้วนะโมล่ะ คบกับทัพ อยู่เหวอ” พอถูกผมถาม นะโมก็รีบส่ายหัวทันที

อ้าปากขึ้นพูดพร้อมแก้มสองข้างที่เริ่มแดงขึ้นมา “ไม่ ไม่ใช่
เอ่อ เราแค่บังเอิญรู้จักกัน นานแล้วนะ ไม่ใช่แฟนนะ”

รู้จักกัน...นานแล้ว?

“มาทำอะไรที่นี่” ผมยังไม่ทันได้พูดอะไรต่อ ก็ถูกจ้าวทัพถาม
แทรกขึ้นมา ดึงแขนผมเข้าไปจนเกือบจะชิดตัว สงสัยจะลืมไปแล้ว
ว่าผมนะมันแค่เพื่อน ทำแบบนี้เดี๋ยวนะโมก็เข้าใจผิดอีกหรอก

“สำคัญเธอ...มีมาทำอะไรล่ะทัพ แล้วทำแบบนี้จะดีเธอ
กูแค่เพื่อนมีไม่ใช่หรือไง” เสียงกระซิบผมดังแน่นอยู่ข้างๆ หูของ
จ้าวทัพ แค่แปบเดียวร่างผมก็ถูกดันออก พร้อมกับสายตาคาดโทษ
ที่ถูกส่งตามมา

“เอ่อ...มีอะไรกันหรือเปล่า ดูเครียดๆ”

“เปล่า แจกต่อเถอะ เดี่ยวช่วย” จ้าวทัพเป็นคนตอบ เดิน
เข้าไปแบ่งเอาแผ่นกระดาษในมือของนะโมมาถือไว้ แจกให้กับคนที่
เดินผ่านไปมา

“แซมเปญมาหาพี่ทัพใช่ไหม รอแปบนึงนะ เราขอยืมพี่ทัพช่วย
แจกใบปลิวก่อน มันใกล้จะหมดแล้ว” นะโมพูดบอก หันหลังวิ่งไป
แจกกระดาษในมือให้คนนั้นที คนนี้ที ขณะที่ผมขยับนั่งลง จ้องมอง
ไปยังจ้าวทัพที่มองตามร่างของนะโมตลอดเวลา

ดีจังนะ คนที่ไม่ต้องพยายามอะไรเลยกลับอยู่ในสายตาดตลอด
เวลา ขณะที่ผมทำทุกอย่าง...แต่ก็ยังดูไร้ตัวตนอยู่เหมือนเดิม

ทุกอย่างในหัวผมตอนนี้ตีรวนไปหมด

บางที...ผมคงสุดทางให้เดินแล้วจริง ๆ

ความสัมพันธ์ของเราในช่วงหลัง ๆ ที่ผ่านมาจนถึงตอนนี้ อาจ
จะมีแค่ผม...ที่คิดมันไปเองทุกอย่าง

“เสร็จแล้ว...หมดสักที อ้าว” จ้าวทัพหันมองตามเสียงที่ฟัง

เหมือนจะแปลกใจนิด ๆ ของคนที่เข้ามาช่วยแจกใบปลิวในวันนี้ มองตามสายตาของนะโมตรงไปยังที่ที่เคยมีร่างของใครบางคนนั่งรออยู่ แต่กลับว่างเปล่าในตอนนี

“เมื่อก็ยังอยู่เลย”

“ช่างเถอะ หิวหรือเปล่า วันนี้ทั้งวันแล้ว ยังไม่ได้กินอะไรเลย” ตาเรียวดูเหลือบมองพื้นที่ว่างเปล่าที่นั่นอีกรอบ ก่อนจะละความสนใจกลับมาหาเด็กตรงหน้า ถ้าไม่กลับห้องตัวเอง แชมเปญก็คงไปรอที่ห้องเขานั่นแหละ

“ไม่ ๆ พี่ทัพกลับเถอะ เพื่อแชมเปญมีธุระสำคัญ”

“ไปส่งมึงก่อน บอกแม่ไว้ว่าไม่เย็นไม่ใช่หรอ”

นะโมรีบยกมือขึ้นดูเวลา เขาบอกแม่ว่าจะกลับไม่เย็นมาก แจกเพลินจนลืมไปเลย “ก็ได้ นี่ไม่ลืมไปเลย”

ไม่เคยจำ

ท้องฟ้ากว้างไกลสุดลูกตา ความมืดเริ่มกลืนกินแสงสว่าง
ให้หายไปทีละนิด ลมเย็นพัดหอบเอาความหนาวมาปะทะกับ
ร่างกายที่สั่นสะท้าน ผมก็ไมรู้เหมือนกันว่าผมมาทำอะไรตรงนี้ ฟัง
เสียงรถที่ขับผ่านไปมา ชบหน้าลงกับราวสะพาน มองลงไปยังผืนน้ำ
ที่นิ่งสงบเบื้องล่าง

แค่มองเฉย ๆ ไม่ได้คิดจะกระโดดลงไป

ผมไม่คิดสั้นขนาดนั้น แต่ก็ปฏิเสธว่าตอนนี้รู้สึกแย่มากแ
ไหน กับสถานะที่จ้าวทัพบอกกับนะโม

เพื่อนเธอ...

เหอะ เอากันทุกครั้งที่เจอหน้า แต่บอกว่าเป็นเพื่อน เพื่อน
นอนหรือไง ให้ตายเถอะ ที่เห็นยังยิ้มได้ตอนนั้นนะ บอกเลยว่า
หงุดหงิดมาก จ้าวทัพกำลังทำให้ผมเกลียดคนคนหนึ่ง ทั้ง ๆ ที่เขาก
ไม่ได้ทำอะไรให้

แต่เพราะนะโมได้ทุกอย่างที่ผมเคยต้องการมันจากจ้าวทัพ

ทั้งรอยยิ้ม ความอ่อนโยน และการกระทำที่แสดงออกมาว่าห่วงใย
กัน นานแค่ไหนที่ผมไม่เคยได้รับสิ่งพวกนี้ มีแต่หาเรื่องให้ทะเลาะ
กัน ผมทำอะไรนิด ผิดอะไรหน่อย จ้าวทัพก็อารมณ์เสียตลอด

ถ้าไม่ใช่เพราะรักจริง ๆ ผมคงไม่ทนเสียใจอยู่แบบนี้

รักจนโง่ มันก็คงเป็นผมจริง ๆ

“เดี๋ยวคุณ ทำอะไร จะกระโดดลงไปหรือไง น้ำมันเย็นนะ ตาย
ศพไม่สวยด้วย” ร่างผมถูกดึงถอยออกห่างจากราวสะพานพร้อมกับ
หูฟังที่หลุดออกจากหู เสียงคนดังดูตกใจนิด ๆ ชะงักไปตอนที่ผมตัว
สลายตาไปมอง

ก็บอกอยู่ที่ผมไม่ได้คิดสั้นขนาดนั้น

แล้วอยู่ ๆ เดี๋ยวมาจับต้องตัวคนอื่นแบบนี้มันไม่ไร้มารยาทเกินไป
ไปหน่อยหรือ “ปล่อย หน้าตาผมเหมือนคนจะฆ่าตัวตายหรือไง”

เสียงผมกระตุกไปช่วงหนึ่งเมื่อสบกับดวงตาของคนที่จับแขน
อยู่ มันคล้ายกับตาของจ้าวทัพ แต่ผู้ชายคนนี้มีผิวขาวกว่า ตัวสูงกว่า
นิดหน่อย นอกจากดวงตาแล้วก็ไม่มีสิ่งไหนที่ทำให้ผมคิดว่าเขาอาจ
จะเกี่ยวข้องกับจ้าวทัพได้อีก

หรือผมจะคิดไปเอง

เพราะพอเพ่งมองดี ๆ มันก็ไม่คล้ายเท่าไร

ดวงตาของจ้าวทัพดูดีกว่านี้เยอะ แต่กับคนตรงหน้าที่มองมา
มันดูอ่อนโยน...และอบอุ่น

อบอุ่นจริง ๆ นะ

ทำเอาผมลืมหืมตา ร้าย ๆ ที่จะพูดใส่เขาไปหมดเลย

“ผมขอโทษที่เข้าใจผิด” สีหน้าที่เหมือนหมาตัวโตกำลังหงอย
ทำเอาผมกลอกตาขึ้นฟ้า จับหูฟังใส่กลับเข้าไปในหูอย่างเดิม “ช่างมัน
เถอะ เอาเป็นว่าผมไม่ได้จะฆ่าตัวตาย หมดธุระแล้วก็ช่วยไปให้ไกล ๆ

ด้วย ผมต้องการความเป็นส่วนตัว”

ผมหันหลังกลับไปยืนที่เดิม เท้าแขนสองข้างลงบนขอบสะพานเหล็ก ทำเป็นเนินร่างสูงที่เคลื่อนไหวเข้ามายืนด้านข้าง

ก็ยังดีที่ยืนเงียบๆ ไม่สร้างความรำคาญให้กับผม

บรรยากาศเริ่มหนาวเย็นขึ้นเรื่อยๆ ผมก้มมองเวลาจากสมาร์ทโฟนในมือ ดิกดีขนาดนี้แล้ว แต่ผมก็ยังคงไม่ได้กลับห้อง ถ้านักรบไปหามันจะต้องเป็นห่วงมากแน่ๆ

เฮ้อ เปลี่ยนโทรศัพท์กลับเป็นโหมดปกติก็แล้วกัน ผมเปิดโหมดเครื่องบินมาตั้งแต่เมื่อเย็นแล้ว

ผมแตะเปลี่ยนโทรศัพท์จากโหมดเครื่องบินมาเป็นโหมดปกติ ผ่านไปแค่แป๊บเดียว ทั้งไลน์ ทั้งข้อความสายที่ไม่ได้รับก็แจ้งเตือนไปหมด ส่วนมากก็พ่อกับแม่ และนักรบ กับเพื่อนในกลุ่มของนักรบ แย่ชะมัด...ผมทำให้คนอื่นต้องเป็นห่วงอีกแล้ว

แต่ถึงแบบนั้น...ก็ยังไม่รู้สึกข้อความจากคนที่ชื่อจ้าวทัพ ไม่มีสักสายที่ขึ้นโชว์ว่าแฟน ความหวังน้อยๆ ดับวูบ ยิ้มสมเพชในความคิดเข้าข้างตัวเองว่าบางทีจ้าวทัพอาจจะโทร.หาผมบ้างที่ผมหายออกมา แต่ทุกอย่างกลับว่างเปล่า

“ทำหน้าที่แบบนั้น เป็นใครก็เข้าใจว่าคุณอยากจะฆ่าตัวตายกันทั้งนั้นแหละ” ผู้ชายที่ยืนข้างๆ ผมพูดขึ้น เหมือนจะพิมพ์คำคุยกับอากาศมากกว่า เพราะเขาไม่ได้มองหน้าผมตอนพูดแล้วยังพูดเสียงเบาจนแทบจะไม่ได้ยินอีกต่างหาก

“ผมแค่หนาว”

“คนหนาวเขาไม่ทำหน้าที่แบกรับโลกทั้งใบแบบคุณหรอก”

“นี่...คุณยุ่งเรื่องของคนอื่นที่คุณคิดว่าจะฆ่าตัวตายแบบนี้ทุกคนหรือไง” ผมบอกไปอย่างเหลืออด บอกตรงๆ ว่าผมไม่ชอบให้

ใครมาวุ่นวายกับเรื่องส่วนตัวของผม

“ก็ไม่ใช่...คุณคนแรก มันก็นานแล้วนะ” ประโยคสุดท้ายเหมือน
จะแค่ขยับปากแต่ไม่ออกเสียง ผมเลยไม่รู้ว่าอีกฝ่ายพูดอะไรออกมา
คงเพราะเพลงที่ดังกรอกอยู่ในหูด้วยแหละ

ผมดึงหูฟังออก หันไปเผชิญหน้ากับคนแปลกหน้าข้างๆ

“คุณพูดอะไรนะ”

“ผมบอกว่าไม่ใช่ คุณนะคนแรก”

“หลังจากนั้นอีก” ผมยังคงถามต่อ ก็ได้ยินเมื่อไหร่ มันเหมือน
จะมากกว่านั้นนะ

“ไม่ได้ยินก็ช่างเถอะ ผมไปดีกว่า”

เฮ้ย แล้วก็ไปจริง ๆ ด้วยนะ เดินไปขึ้นคร่อมมอเตอร์ไซด์
ตัวเองที่จอดอยู่แล้วก็ขับออกไปเฉย ๆ เหมือนกับว่าไม่เคยพูดเคย
คุยกับผมมาก่อน

อะไรของเขา...

เฮ้ย ผมเองก็คงต้องกลับแล้วเหมือนกัน

ผมเดินเข้ามาในห้องด้วยความเหนื่อยล้า เพิ่งโทร.บอก
พ่อกับแม่ว่าจะกลับไปหาพุ่มนี้ จากที่ตั้งใจว่าจะอยู่กับจ้าวทัพก็
เปลี่ยนแผนใหม่หมด ถึงจะโดนบ่นเรื่องที่ผมไม่รับสาย แต่พ่อก็ยัง
อารมณ์ดีขึ้นมากกว่าตอนที่ผมบอกว่าจะไม่กลับ

คงต้องขับรถไปเอง...เพราะเหมือนนักรบมันจะโกรธผมเข้า
แล้ว

ผมวางโทรศัพท์ลงบนหัวเตียง หยิบผ้าเช็ดตัวเตรียมที่จะอาบน้ำ
ยังไม่ทันที่จะได้ถอดเสื้อออก เสียงเคาะประตูห้องของผมก็ดัง
ขึ้น เข้าใจว่าน่าจะเป็นนักรบ ผมถึงได้เดินออกมาจากห้องนอน ตรง

ไปที่ประตูห้องด้านหน้า ยื่นมือไปเปิดประตูดึงออก

“ไหนบอกว่าโกรธกู...ทัฟ”

ไม่ใช่ันกรบอย่างที่ผมหคิด แต่เป็นคนที่ผมไม่คิดว่าจะมายืนอยู่ตรงนี้...จ้าวทัฟ

“ตกใจขนาดนั้นเลย ทำไม นัคไครไว้ละ” จ้าวทัฟแทรกตัวเข้ามาในห้อง ทั้ง ๆ ที่สมองสั่งให้ปิดประตูตั้งแต่เห็นใบหน้าดู ๆ นั้น แต่ร่างกายผมกลับไม่ยอมขยับ ถูกจ้าวทัฟดันเข้ามาด้านในพร้อมประตูที่ถูกปิดลง

“...”

“ตอบคำถามกูสิ”

“อย่า...ออกไป มึงกลับไปเถอะทัฟ” ผมยกมือดันใบหน้าที่ไ่มลงมาคลอเคลียอยู่ตรงแก้ม ฝ่ามืออุ่นขยับเลื่อนมาตามเอวทำให้ร่างกายผมสั่น “กูพอแล้วทัฟ”

ความรู้สึกผมกำลังอ่อนแอลงเรื่อย ๆ คล้ายกำลังจะพังทลาย

“...”

“กูอยากเลิก” ผมพูดบอกเมื่อเราต่างก็เงิบลงทั้งคู่

จ้าวทัฟเงยสบจ้องเข้ามาในตาผมเงิบ ๆ มุมปากขยับยกขึ้น เขยคางผมขึ้นให้ปลายจมูกสัมผัสโดนกัน “เลิกเหรอ แะใจเหรอแซม”

“...”

“มึงนะ...ทำใจเลิกกับกูได้จริง ๆ จังเหรอ”

คำตอบของผมถูกกลืนหายไปพร้อมกับริมฝีปากที่แนบลงมา จ้าวทัฟออกแรงรวบร่างผมตรึงเอาไว้ไม่ให้ขยับหนี เพียงแค่จูบเดียว แคริมฝีปากร้อน ๆ แนบลงมาก็หักล้างความคิดทุกอย่างในหัวผม

ร่างกายโอนอ่อนไปตามสัมผัสที่คุ้นชิน

โทรศัพท์ในมือผมหล่นลงบนพื้นเมื่อจ้าวทัฟดันร่างผมถอย

หลัง

แค่นั้นก็พอแล้ว ที่ทำให้ผมมีสติขึ้นมา

พรีบ!

“มึงจะไม่กลับไปไหน” เสียงผมหอบเครือ พยุงร่างตัวเองไม่ให้ล้มกองไปบนพื้นเพราะสัมผัสจางจืดของจ้าวทัพเมื่อก็ ผมก้มหยิบโทรศัพท์ที่ตกพื้น ดิดกระดุมเสื้อที่หลดลุ่ยจนเรียบร้อย แล้วหันกลับมาสบตาจ้าวทัพอีกรอบ

ในเมื่อมันไม่กลับ ผมจะไปเองก็ได้

“จันกูไปเอง ออกไปแล้วก็ลือกห้องกูด้วย...ส่วนคียการ์ดคอนโดฯมึง กูจะเอาไปคืนไว้ที่ตู้รับจดหมายของคอนโดฯมึงก็แล้วกัน” ผมตดบทแค่นั้น เดินผ่านร่างสูงเข้าไปหยิบกระเป๋าตังค์และกุญแจรถติดมือมา

ไม่รู้เลยว่าจะไปไหน รู้แค่ถ้าผมยังอยู่ที่นี้ต่อ ผมจะต้องยอมให้จ้าวทัพอีกครั้งแน่ๆ

ปิดประตูถนัดนึกอยู่นานหลังจากหนีจ้าวทัพลงมา ผมไม่อยากจะไปหาพ่อกับแม่ตอนนี้ มันตึงแล้ว...ผมไม่เอารบกวท่าน ไม่อยากให้ทั้งสองคนต้องมาเป็นห่วงว่าทำไมผมถึงเปลี่ยนใจกลับเอาตืดต้นแบบนี้ และระยะทางมันก็ไม่ใกล้ๆ ด้วย

ผมเห็นรถจ้าวทัพจอดอยู่ไม่ไกล และดูเหมือนเจ้าของรถจะไม่ยอมลงมาสักที ไม่รู้วาระอะไร แต่เมื่อจ้าวทัพอยากอยู่ ก็ให้อยู่ไป ผมบอกแล้วไงว่าผมจะไปเอง

ดีที่มันเป็นช่วงวันหยุด

รถในช่วงดึกเลยไม่ติดเท่าไร การจราจรไม่หนาแน่นเท่ากับช่วงเวลาปกติ ผมขับไปตามเส้นทางที่จดจำอยู่ในหัว นอกจากคอนโดฯของจ้าวทัพ ก็คงเป็นบ้านเช่าของนักรบเนี่ยแหละ ที่ผมจำได้

ผมจอดรถที่หน้าบ้านเช่าขนาดกลาง แต่ก็ไม่กล้าลงไป อย่าง
ที่บอกว่่านักרבมันโกรธผมที่ผมเปิดโหมดเครื่องบินแล้วยังตัดสาย
มันทั้งตอนที่อยู่บนสะพาน

หรือผมควรจะไปทีอื่น...

เอนหัวพิงไปกับเบาะรถเจียบ ๆ

จ้าวทัพจะกลับไปหรือยัง บางทีที่มันมาหาผม...มันอาจจะมา
ขอโทษผมหรือเปล่า

ผมอยากคิดเข้าตัวเองแบบนี้สักครั้ง แต่ประสบการณ์ที่
ผ่าน ๆ มาก็คสอนให้รู้แล้วว่าจ้าวทัพไม่เคยแคร์ผม ไม่เลยแม้สักนิด
เดียว ผมลองมาหมดทุกวิธีแล้วที่จะทำให้จ้าวทัพสนใจกันบ้าง เหลือ
แค่อย่างเดียวคือน้ำตา...

ซึ่งผมจะไม่มันยอมร้องไห้ หรือเสียน้ำตาออกมาแน่ ๆ

น้ำตาหมายถึงความอ่อนแอ ผมจะร้องไห้ไม่ได้ ต่อให้เสียใจ
มากแค่ไหน ผมก็จะไม่ร้องออกมาเด็ดขาด

ปึก ๆ

ผมสะดุ้งเฮือก

ยกมือลูบหน้าตัวเองแผ่วเบา ก่อนจะหันไปมองคนที่ยืนอยู่
ด้านนอกรถ เคาะลงบนกระจกด้วยใบหน้าเรียบเฉย แต่สายตาคู่นั้น
กำลังแสดงความเป็นห่วงออกมาอย่างชัดเจน

ความเข้มแข็งที่เคยมีมาพังครืนลงจนหมด ประตुरुถถูกผมดัน
เปิด ร่างของนักרבเซเล็กน้อยเมื่อถูกผมโถมตัวเข้ากอด โอบรัดรอบ
ร่างสูงใหญ่ของเพื่อนสนิทแน่น

“...กินข้าวมาหรือยัง”

“ยัง”

“เข้าบ้าน พวกเพื่อน ๆ ภูมันเห็นรถมึง พวกมันดีใจที่มึงมานะ”

“รบ”

“ไปกินข้าวกัน”

นักรบลูปหัวผมเบา ๆ ดันร่างผมออกจากตัวก่อนจะจับจูงให้เดินตามเข้าไปด้านใน เพื่อนของนักรบอยู่กันครบจริง ๆ แต่ละคนโบกมือทักทายมา ขยับเว้นที่ว่างให้ผมนั่งลงข้าง ๆ นักรบ ล้อมรอบหม้อสุกี้ที่กำลังเดือด

“ไม่โกรธกูแล้วใช่ไหม” หัวผมวางพิงไปบนไหล่กว้าง มองบรรดาของกินที่ถูกเพื่อนของนักรบคืบมาวางให้ด้วยรอยยิ้มบาง ๆ

“โกรธ แต่ให้ทำยังไง ไฉนจึงกลับไปเหรอก กูจะไม่ถามว่าไอ้ทัพมันทำอะไรมึง แล้วมึงก็ช่วยเลิกพูดถึงมันด้วย เพราะถ้ากูทนไม่ไหวขึ้นมา กูจะตามไปกระทุบหน้ามันถึงที่เลยคอยดู”

“กูเลิกกับทัพแล้ว”

ทุกเสียงเงียบลงหลังจากผมพูดจบ

นักรบชะงักค้าง หันมามองเหมือนจะไม่เชื่อ เช่นเดียวกับพวกเพื่อน ๆ ของนักรบที่เหมือนจะไม่เชื่อเช่นกัน

“กินซะ คินนี่กินนอนห้องกูแล้วกัน”

หลังจากวันนั้นมา ก็ผ่านไปเกือบอาทิตย์ที่ผมเลิกกับจ้าวทัพ เพียงแต่คนที่รู้ส่วนมากจะเป็นพวกเพื่อนสนิท ช่วงนี้ผมขลุกอยู่กับพวกนักรบบ่อย ๆ จนกลายเป็นว่าตอนนี้สนิทกับเพื่อนมันเกือบทุกคน แต่ก็ไม่ได้สนิทถึงขั้นจะพูดคุยนัดทุกเรื่อง

นักรบเรียนคณะเดียวกับผม ส่วนเพื่อน ๆ มันนะวิเศษหมดเลย

ท่าทางแต่ละคนหาเรื่องชวนดีสุด ๆ แต่พอได้คุยเล่นแล้วก็ไม่มีอะไรเลยจริง ๆ ทุกคนอารมณ์ดี ติดเล่นกันเกือบจะตลอดเวลา แต่

ถ้ามีเรื่องขึ้นมาก็ยังน่ากลัวอยู่ดี

ผมพยายามเลี่ยงที่จะไปแถวตึกคณะแพทย์ ไม่ไปในที่ที่คิดว่า
จ้าวทัพจะไป ทั้งๆ ที่ก่อนเนื่อในอกมันเรียกร้องเกือบตลอดเวลา
นักรบบอกว่าผมชอบเหม่อ ชอบมองไปที่ตึกแพทย์บ่อยๆ เวลาเรียน
ผมเองก็รู้ตัวเองดี...ว่ากำลังคิดถึงจ้าวทัพมากขนาดไหน

ข่าวของจ้าวทัพกับนะโมเริ่มมีกระแสขึ้นมาพร้อมกับคำนิทา
ต่าง ๆ นานา

ส่วนผม...ถ้านะโมโดน ผมจะไปเหลืออะไรละ แต่ผมนะโดน
แค่คำพูดประมาณว่าผมกำลังจะถูกจ้าวทัพเซี่ยทั้งก็เท่านั้น ซึ่งผมก็
ปล่อยให้มันผ่านไป คนเขามีปากจะพูด ผมจะไปว่าอะไรได้ละ

เรื่องที่พูดก็เรื่องจริง ผมจะไปดั้นแก่ข่าวให้เสียเวลาในการใช้
ชีวิตทำไม

วันนี้ผมมีนัดต่อตอนเย็นกับพวกเพื่อน ๆ ของนักรบ

ระหว่างที่กำลังเก็บของ เสียงสั่นเตือนข้อความเข้าจากไลน์
ทำให้ผมหยุดมือ หยิบโทรศัพท์ที่วางอยู่บนโต๊ะขึ้นเลื่อนอ่าน

เมษ : แหม พี่วานช่วยอะไรได้ไหม

ทัพมันไม่สบาย ช่วยเข้าไปดูแลมันให้หน่อยได้ไหม

ผมอ่านข้อความค้างไว้อย่างนั้น กวาดข่าวของบนโต๊ะลง
กระเป๋าก่อนจะรีบวิ่งออกจากห้องเรียน ส่งข้อความไปบอกนักรบว่า
ผมอาจจะไม่ไปแล้ว ให้พวกมันดื่มกันก่อนเลย

จ้าวทัพไม่ค่อยป่วย ช่วงที่คบกันมานานๆ ครั้งถึงจะเห็นมัน
ป่วยที แต่ก็จะเป็นหนัก ชมจนสิ้นฤทธิ์ทุกที ผมต้องคอยดูแลอยู่
ตลอด

ที่ป่วยคงเพราะไม่ดูแลตัวเองนะสิ เอาแต่เรียน ถ้าไม่เรียนก็
เที่ยว เรียนหมดภาษาอะไรก็ไม่รู้ ถึงได้ปล่อยให้ตัวเองไม่สบายได้
ไม่ดูแลตัวเองบ้างเลย

ผมมาถึงคอนโดฯ จ้าวทัพในเวลาไม่นาน ขออภัยจากพี่ที่ผม
เคยเอาบุญแถมมาคืนไว้ ก็มองดูงยากับงูจึกในมือเมื่อมาหยุดอยู่
ตรงหน้าห้องเดิมที่คุ้นเคย

ผมไขกุญแจเงียบ ๆ รู้สึกถึงแรงสั่นที่มือตัวเอง

เปิดเดินเข้าไปช้า ๆ กวาดตามองไปทั่วห้องที่บแสงที่ไร้คน

จ้าวทัพคงอยู่ในห้องนอน

แกร็ก!

...จริง ๆ ด้วย

สภาพห้องสะอาดสะอ้าน จ้าวทัพนอนหลับตาเงียบอยู่บน
เตียง ขณะที่ผมเดินตรงเข้าไปหา วางมือลงบนหน้าผากกว้าง ส่ง
เสียงเรียกชื่อให้อีกคนลืมตาตื่น

“ทัพ...ตื่นเร็ว ไหวหรือเปล่า”

ตัวรุ่ม ๆ นะ

“ทัพ”

ดวงตาเรียวดูลึบขึ้นทำเอาผมสะดุ้งแทบร่วงจากขอบเตียง แต่
ก็ถูกจ้าวทัพโอบรั้งรอบเอวเอาไว้ ท่าทางดูสบายดีของอีกฝ่ายทำเอา
ผมตกใจ ก็ไหนพี่เมษบอกว่าจ้าวทัพไม่สบาย

“มึง...ไม่สบายไม่ใช่หรอ”

“...”

“ทัพ”

“กุแค่ทวงของของกูคืนเท่านั้น แซมเปญ”

คำพูดนั้นทำให้ผมรู้ว่าตัวเองถูกหลอกให้มาที่นี่

“...”

“พูดสิ...ว่ามึงไม่คิดถึงกู ปฏิเสธออกมาสิว่ามึงไม่ต้องการกู”
จ้าวทัพบยัปไล่มือตัวเองขึ้นมาตามใบหน้าผม บดคลึงปลายนิ้วลง
บนริมฝีปากผมที่ขยับพุด

“เราเลิกกันแล้ว”

“...กูบอกแล้วไง ว่ามึงนะทำใจเลิกกับกูไม่ได้หรอกแซมเปญ
ถ้าทำได้ มึงคงไม่มานอนอยู่บนเตียงกูในตอนนี้อรอก”

...

นั่นสินะ...

ผมแพ้อีกแล้ว...แพ้ให้กับจ้าวทัพบทุกทางจริง ๆ

แม้เธอทำเจ็บเท่าไรไม่เคยจดจำ...ไม่เคยจะตอกและย้ำความ
เสียใจ ที่เธอเคยทำได้...